

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende

No. 508

Het lijk onder den vloer.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Het lijk onder den vloer.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Kan fotografie liegen?

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Hauteville-House, het prachtige heerenhuis op het Engelsche Kanaaleiland Guernsey, eens de woning van het buitengewone genie op staatkundig en letterkundig gebied, den Franschman Victor Hugo, die daar tijdens zijn verbanning uit Frankrijk leefde, behoorde thans aan graaf Palmhurst, die het met zijn secretaris en vriend Charles Dixon, zijn reusachtigen chauffeur Henderson, zijn kamerdienaar Gaston en nog eenige andere bedienden had betrokken.

Was Victor Hugo een buitengewoon man geweest op staatkundig en letterkundig terrein, de tegenwoordige bewoner was in zijn soort eveneens een unicum.

Het was niet zeker dat hij een ingenieursdiploma bezat, maar zonder eenigen twijfel stelde hij op mechanisch-, electro-technisch en chemisch gebied elk gediplomeerd ingenieur ver in de schaduw. Zeer zeker was hij niet in het bezit van den doctor-titel, maar zoowel als chirurg en als arts voor interne ziekten had hij zijn sporen ver-

diend. Kortom hij was een dier universeele genieën, die alles kennen en kunnen, een soort duizendkunstenaar, een halve tovenaer.

Het huis, dat hij thans bewoonde, behoorde hem nog niet lang in eigendom, zoodat het nog slechts enkele dier moderne vindingen bevatte, die hoewel door anderen uitgevonden, door graaf Palmhurst onmiddellijk werden toegepast en vaak op een wijze, die de oorspronkelijke machine ver achter zich liet.

Zoo was zijn inrichting voor draadlooze telegrafie niet alleen voorzien van de laatste verbeteringen, maar tevens van eenige vindingen van hem zelf, die het toestel heel ver boven het meest volmaakte apparaat van welken amateur of beroepsinrichting ook, verhief.

Ook had hij onder zijn persoonlijke leiding de electrische geleiding door het geheele huis laten aanleggen, terwijl hij zich de benodigde energie verschafte door middel van een zelf bedachten en geconstrueerden motor, die geen toezicht

noodig had, maar zich zelf in- en uitschakelde alleen door het drukken op een eenvoudigen knop.

Deze knoppen bevonden zich in elke kamer van het huis, maar waren alleen te vinden door de ingewijden, zoodat zonder den wil van de huisgenooten het licht niet aan en ook niet uitgedraaid kon worden.

Op het oogenblik, waarop dit verhaal aanvangt, was graaf Palmhurst met zijn trouwe helpers bezig geweest een inrichting te bouwen op het dak van het hooge huis.

De bovenste verdieping van Hauteville-House was in het midden der vorige eeuw door Victor Hugo ingericht als zijn werkkamer. Het bestond bijna geheel uit glas en bood een prachtig vergezicht over de landschappen van het eiland, maar vooral over de zee, die de schrijver zoo innig liefhad en die in vele zijner geniale verhalen zoo een voorname rol speelt.

Maar hoe ver men ook over de zee vanuit dit eigenaardige, glazen vertrek uitziat, het was graaf Palmhurst nog niet ver genoeg en de inrichting, die hij op het dak had gebouwd, bestond uit een bijzonder instrument.

Tevergeefs zou men op de geheele wereld naar een copie hebben gezocht, want het was een uitvinding van den graaf, die hij voor zich zelf wilde houden.

Het was het best te beschrijven als een stelsel van lenzen, glazen en prismata, welke op eigenaardige wijze met elkaar in verband gebracht, den gene, die het instrument gebruikte, in staat stelde om binnen zekere grenzen, die nochtans zeer wijd waren, alles te zien wat er in zijn omgeving voorviel. En niet, zooals men dit ziet door de glazen van een of anderen prismakijker, die tegenwoordig al van zeer goed fabrikaat zijn met groote lichtsterkte en flinke vergrooting, neen, het instrument van graaf Palmhurst tooverde met een natuurgetrouwheid, die een ieder met verwondering zou hebben geslagen, alles levensgroot voor oogen en kon op verschillende afstanden worden ingesteld.

Het was als een tooverspiegel, want door enkele handgrepen, die inderdaad zeer eenvoudig waren, bracht men datgene wat men wenschte te zien, vlak voor zijn oogen. Een andere handgreep stelde den beschouwer in staat het voorwerp in kwestie te vergrooten, zoodat men het

gelaat van een persoon, die op eenige mijlen afstand het huis voorbijging, zoo duidelijk kon waarnemen, alsof de bewuste persoon vlak naast den beschouwer had gestaan.

Uit dit alles moge dus voldoende blijken, dat de maker een groote optische kennis bezat en deze ook practisch wist aan te wenden.

Zij, die met eenig ongeloof dit alles mochten vernemen en er aan mochten gaan twifelen of iemand met zoo gróote en veelzijdige kennis bestond, zullen die ongeloovigheid direct laten varen, wanneer wij een weinig dieper op de vraag, wie Graaf Palmhurst eigenlijk was, ingaan.

Het vak, dat Graaf Palmhurst beoefende, was al even vreemd en geheimzinnig als de graaf zelf. Maar ofschoon het zich moeilijk laat beschrijven, zal men er zich onmiddellijk een goed denkbeeld van kunnen vormen, wanneer wij zeggen, dat Graaf Palmhurst niet altijd Graaf Palmhurst was en dat ook zijn secretaris Dixon somtijds anders heette.

Graaf Palmhurst, de rijke, eenigszins zonderlinge filantroop, de weergaloos knappe mechanicien, de geleerde dokter enz. enz. was niemand anders dan Lord Edward Lister alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Groote Onbekende. En Dixon niemand anders dan Charles Brand, zijn trouwe hulp en steun.

Beiden bevonden zich in het bibliotheekvertrek van het huis. Zij rustten uit van de vermoeienissen van dien dag en hadden zich in de lezing van de avondbladen, die hen vanuit Londen geregeld werden toegestuurd, verdiept.

Zooals zij daar zaten, leverde hun uiterlijk een groot contrast op. Raffles was, dit kon men duidelijk zien, zelfs als hij, zooals nu, in een diepen clubfauteuil zat, lang en slank. Een lenige, gespierde gestalte. Hij had ravenzwart haar, dat aan de slapen een weinig begon te grijzen en mooie grijze oogen, die nu en dan met een metaalglans konden schitteren.

Brand daarentegen was eer klein dan lang te noemen. Maar zijn lichaam was overigens uitstekend geproportioneerd, hij had blond eenigszins krullend haar, blauwe oogen en een vroolijk lachenden mond.

Gaston had juist de thee binnen gebracht en Brand bediende zijn vriend en zich zelf van het geurige kruid.

Terwijl hij Raffles zijn kop aangaf, liet deze het dagblad, waarin hij verdiept was geweest, op den grond vallen, om met aandacht van het geurige, gouden vocht, dat in het chineesche porselein parelde, te proeven.

Toen hij gereed was, nam hij de krant, waarin hij gelezen had, niet meer op, maar keek de post, die Gaston gelijk met de thee had binnengebracht, door.

Hij sorteerde de brieven in twee hoopjes, maar hield er een uit en opende de enveloppe.

— Antwoord van Blackburn, Charly, zei hij, zijn secretaris een knigoogje gevend.

— Het zal mij benieuwen wat dat heerschap schrijft, — antwoordde deze.

— Mij niets, — hernam Raffles. Ik durf er een lief ding onder te verwedden, dat hij eenvoudig weigert. Enfin, we zullen zien.

Raffles vouwde het vel briefpapier, dat de enveloppe bevatte, open en vloog den inhoud door.

— Asjeblijft, Charly, — zei Raffles toen hij met lezen gedaan had en zijn secretaris de missive overreikte. Hij heeft niet eens de moeite gedaan een eigenhandig antwoord te pennen, maar dit eenvoudig aan zijn typiste gedicteerd en toen ondertekend.

— Waarachtig, ik zie het, zei Brand, wat een kerel! Zóó rijk te zijn en dan niets, letterlijk niets, voor je evenmensch over te hebben! 't Is een schandaal!

— Dat is het ook, Charly. We zullen den man tot reden moeten brengen. Hij vraagt er als het ware zelf om.

— Hoe denk je het te doen, Edward?

— Dat weet ik nog niet, Charly. Haast heeft het trouwens niet. Hoe langer ik wacht, hoe grooter het bedrag wordt, want, niet waar? intrest op intrest. En dan nog wat ik voor mijn moeite neem! Neen, hoe ik het zal doen weet ik nog niet, maar wat wel bij mij vaststaat is, dat het bedrag de moeite waard zal zijn. Ik denk, dat zijn brandkast het duchtig zal moeten ontgelden.

— A propos, Edward, van brandkasten gesproken, heb je gezien, dat de bewuste prijs-courant van die Dordrechtsche firma is aangekomen?

— Neen, Charly, waar is ze?

— Ik denk, dat ze nog op je lessenaar ligt; ik zal eens gaan zien.

Brand ging naar een groot bureau-ministre, dat in een der hoeken naast het venster en tegenover een kleiner bureau, waaraan hij zelf gewoonlijk werkte, stond en kwam na even onder de daarop liggende papieren gezocht te hebben, met een grooten, in blauw-grijs linnen gebonden catalogus terug.

Raffles begon er direct vol belangstelling in te bladeren en was weldra in de beschouwing van de fraaie afbeeldingen, waarmede dit boekwerk was versierd, verdiept.

Nadat hij op deze wijze een kwartiertje bezig was geweest, legde hij het boek open naast zich neer en terwijl hij nogmaals een kop thee van Brand aannam, maakte hij als terloops de opmerking:

— Je moet straks zelf ook eens kijken, Charly, maar ik geloof, dat ik zoo'n kast neem met pantserstalen mantel en schroeftoedrukinrichting. Volgens de fabrikanten is zoo'n kast bestand tegen alle mogelijke inbraakmiddelen en ook tegen vuur en val. Kijk, hier staat zij!

Raffles overhandigde Brand het boek, die vol aandacht de afbeelding, waarop zijn aandacht was gevestigd, bekeek.

— Ja, ik vind dat ook een mooie kast. Trouwens alle kasten, die er in staan, zijn mooi. Verduveld mooie illustraties, hé?

— Ja, schitterend. Eigenlijk te mooi, want al weet ik, dat de fabrikant zijn kasten heel mooi aflevert, toch halen ze het niet bij de afbeeldingen.

— Toch zijn het afbeeldingen naar fotografiën!

— Nu ja, dat weet ik ook wel, maar ik denk dat de clichémaker, wanneer hij de foto's heeft gereproduceerd, het koper van de cliché's een speciale bewerking laat ondergaan, waardoor ze die mooie, zachte, gelijkmatige tint krijgen.

— Neen, Edward, zoo gaat het niet. Ik ben vroeger eens in de gelegenheid geweest het maken van cliché's van dichtbij te zien, zoodat ik toevallig weet, hoe het gaat.

— Zeg Charly, dan moet je me dat eens heel gauw vertellen, want je weet, ik wil graag van alles op de hoogte zijn en het heeft me allang op de lippen gelegen je daarnaar eens te vragen.

— O, met genoegen, het is eigenlijk heel eenvoudig. Als een fabrikant een kast van een

zeker type gereed heeft en zij keurig geschilderd en gelakt in het voorraad-magazijn staat, dan wordt de fotograaf geroepen, die er onder de gunstigste belichting een opname van maakt. Deze opname krijgt de clichémaker, maar vóór dat deze opname fotografisch op een koperen plaat wordt gebracht, krijgt eerst de retoucheur haar in handen. Deze maakt alle oneffenheden, die zich op de foto mochten bevinden door middel van een fijne verfspuit glad. De glimlichtjes worden, met een weinig dekverf op een fijn penseel, nog wat opgehaald, kortom de foto wordt met alle mogelijke moderne hulpmiddelen tot een zoo fraai mogelijk plaatje gemaakt, dat wanneer het uit zijn handen komt, onmiddellijk fotografisch op een koperen plaat wordt gebracht, waarna het met ijzerchloride of salpeterzuur, al naar gelang men de foto op koper of zink heeft overgebracht, wordt uitgeëtst.

— Dank je wel, Charly, voor je zeer duidelijke uiteenzetting, — zei Raffles terwijl hij lachend een kleine buiging maakte voor zijn secretaris, — dus, als ik het goed heb begrepen, wordt de toch reeds mooie foto nog mooier gemaakt.

— Precies!

— Maar dan zijn die afbeeldingen niet te vertrouwen, want dan is het geen fotografie meer.

— Heel streng doorgeredeneerd heb je gelijk, maar bij brandkasten en dergelijke zaken komt het er niet zoo erg op aan, omdat het alleen de fraaiheid en gelijkmatigheid van het uiterlijk betreft. Alleen wanneer de retoucheur er dingen in ging teekenen, die niet bestaan, dan zou het....

— Ja Charly, alles goed en wel, maar ik blijf volhouden, het is, nadat het uit handen van een retoucheur komt, geen fotografie meer.

— Daar heb je gelijk in, Edward, maar voor mij weegt dat niet zoo zwaar, omdat een ongeretoucheerde foto ook niet altijd in staat is de werkelijkheid precies weer te geven.

— Hé? wat vertel je me nou? Ik heb altijd gemeend, dat het een der grootste verdiensten der fotografie is, dat zij niet liegen kan, zoodat wanneer wij een opname van het een of ander in handen hebben, wij ons daarvan een goede voorstelling, die met de werkelijkheid overeenstemt, kunnen maken.

— Nu Edward, gewoonlijk is dat ook wel het geval, maar toch zou ik je voorbeelden

kunnen laten zien, waaruit de waarheid van hetgeen ik je zoeven zeide, heel duidelijk blijkt. Vooral is dit het geval wanneer behalve het hoofdmotief nog andere voorwerpen op de foto staan. Eigenlijk is in dat opzicht geen enkele foto te vertrouwen.

— Dat moet je me toch eens nader uitleggen, Charly, want je praat me nu toch wel wat te geleerd.

— Neen, Edward, dat is toch heusch niet het geval. Alles hangt af van de lens, waarmede de foto wordt gemaakt, of beter gezegd van het brandpunt van de lens.

— Ik luister, Charly, of ben je bang me te vervelen? Is het soms droog, geleerd?

— O neen, volstrekt niet, Edward. Ik zou eerder zeggen het tegendeel. Vooral als je belang in de zaak stelt.

— Wie zou daar nu geen belangstelling voor hebben? Vooruit met de geit!

— Luister dan. Veronderstel, ik moet een huis opnemen met vier verdiepingen en een groot hek er om heen, dat nogal op eenigen afstand er van staat.

Maak ik deze foto met een lens met lang brandpunt, dat wil zeggen met een brandpunt, dat bijvoorbeeld tweemaal zoo lang is als het diagonaal van de fotografische plaat, dan krijg ik een foto, die op iedereen een volkomen natuurlijk indruk zal maken. Het hek voor het huis zal niet grooter lijken ten opzichte van het huis, dan het ook werkelijk is. Tien tegen één echter, zal ik met een dergelijke lens het hooge huis niet in zijn geheel op de plaat kunnen krijgen. Misschien niet verder dan de tweede, hoogstens de derde verdieping. Om het er toch op te krijgen, moet ik verder achteruit gaan, maar dan zou het kunnen gebeuren, dat het huis te klein wordt.

Om het huis er nu toch in zijn geheel op te krijgen, zou ik, zonder verder achteruit te behoeven gaan, een lens moeten gebruiken met korter brandpunt. Als ik, bijvoorbeeld, een lens neem, die een brandpunt heeft, dat even lang is als de kortste zijde der plaat, dan slaag ik daarin zeker.

Maar nu doet zich een ander euvel voor. De perspectivische verhoudingen gaan er onder lijden. Het hek voor het huis, bijvoorbeeld, zal voor het oog geheel abnormale afmetingen krij-

gen en veel grooter ten opzichte van het huis schijnen.

— Maar Charly, viel Raffles hierop in, nu je me dat allemaal zoo vertelt, zou ik er aan gaan twifelen of ik wel ooit naar een foto de werkelijkheid zou kunnen beoordeelen.

— Strikt genomen is dat ook zoo, Edward, maar in normale gevallen behoef je er niet bang voor te zijn. Alleen wanneer men er op uit zou zijn om een zekere zaak valsch voor te spiegelen, dan zou je er op die manier leelijk in kunnen loopen.

— Juist, zei Raffles, die met zijn helder brein onmiddellijk conclusies trok, juist, dus voor de wet zou men niet met een foto als overtuigingsmiddel moeten aankomen.

— Neen, althans niet met een enkelvoudige foto.

— Een enkelvoudige foto? Waar praat je nu weer van? Zijn er dan nog andere dan enkelvoudige foto's? Elke foto is toch enkelvoudig?

— Ja zeker. Elke foto is enkelvoudig, maar wij kunnen ook meer dan één foto van hetzelfde voorwerp maken en aan de hand daarvan is het mogelijk een zuivere weergeving van de werkelijkheid te krijgen.

— Allemachtig, Charly, je maakt me razend nieuwsgierig. Ik wist niet dat de fotografie nog zooveel geheimen voor me had. Ik vind je uitleggingen machtig interessant en als het jou niet verveelt te doceeren, mij verveelt het luisteren volstrekt niet. En ik beloof je, dat je een dankbaar leerling aan me zult hebben. Maar laten we eerst nog een kop thee nemen, je krijgt anders een droge keel van al dat gebabbel.

Er werd nog een kop thee gedronken, waarna Brand met zijn uitleggingen voort ging.

— Kijk, Edward, het beste en eenvoudigste middel om een absoluut betrouwbare foto te verkrijgen is een opname te maken met een stereocamera. Je weet wel, een camera met twee lenzen naast elkaar.

Er moeten daarbij eenige voorzorgsmaatregelen in acht worden genomen, die echter heel eenvoudig zijn. In de eerste plaats moeten die twee lenzen precies aan elkaar gelijk zijn, ten tweede moet je de gemaakte foto later bekijken in een kastje met twee lenzen, die hetzelfde brandpunt hebben. Doe je dat, dan zie je de werkelijkheid voor je, behalve dan natuurlijk de kleur.

— Dat is me alles volkomen duidelijk, Charly, zei Raffles, die aandachtig geluisterd had, het eenige wat ik niet begrijp is, dat je twee foto's naast elkaar noodig hebt. Me dunkt, je kunt net zoo goed de foto tweemaal afdrukken en die twee plaatjes naast elkaar opplakken.

— Neen, Edward, dat zou niets helpen. Er moet verschil tusschen de beide foto's zijn.

— Dat verschil zal toch niet groot zijn, want als ik me niet vergis, zijn die stereocamera's waarover je zoeven sprak, toch niet veel grooter dan een gewone camera met één lens.

— Gelijk heb je, Edward, ze zijn meestal niet grooter, vaak zelfs kleiner dan een gewone camera. Dat komt er dan ook niets op aan. Als men alleen maar zorgt, dat de lenzen net zoo ver van elkaar afstaan als de menschelijke oogen. Dat is ongeveer 65 millimeter.

— Ik kan me niet voorstellen, dat een zoo klein verschil in staat zou zijn twee foto's te maken, die een merkbaar verschil opleveren.

— Toch is dat zoo, Edward, maar wacht..., ik kan je met bewijzen overtuigen; ik heb op mijn kamer eenige stereo-opnamen en zal die, met den stereoscoop, even gaan halen.

Brand ging de kamer uit en liet Raffles aan zijn overpeinzingen over.

Na enkele minuten kwam hij terug met een pakje opgeplakte foto's en een kastje van mahoniehout, waarin twee lenzen waren aangebracht.

Hij schoof een der foto's in een daarvoor bestemde gleuf en gaf den kijker toen aan Raffles, die het instrument voor zijn oogen plaatste.

Eenige minuten bleef hij in aanschouwing verdiept. Daarna haalde hij de foto er uit en bekeek de twee deelbeelden met het bloote oog.

Brand boog zich over hem heen en wees hem op enkele verschilpunten.

— Ja Charly, zei Raffles lachend, ik zie de verschillen wel, maar die zijn zoo uiterst gering, dat ik me niet kan voorstellen, dat die verschillen de oorzaak zijn, dat ik het beeld net zoo zie als ik het in de natuur waarneem.

— Toch is dat zoo, Edward en het is zelfs een wet, dat die afstand niet veel grooter dan 65 millimeter mag zijn, daar anders de natuurgetrouwheid verloren gaat. Om een voorbeeld te noemen: Wanneer we een opname zouden maken met een camera, waarvan de lenzen 90

milimeter van elkaar staan, dan moeten we het resulterende fotobeeld in een stereoscoop bekijken, waarvan de lenzen 65 millimeter van elkaar staan, want onze oogen staan nooit veel meer dan dien afstand van elkaar. Hierdoor komt het, dat het opgenomen voorwerp ons toeschijnt veel kleiner te zijn dan in werkelijkheid en ook veel dichterbij. Kijk maar hier...

Met papier en potlood verduidelijkte hij hetgeen hij had gezegd, zoodat Raffles nu volkomen begreep, wat Brand bedoelde.

Ten overvloede liet Brand hem nog een opname zien, die hij gemaakt had vanuit den „Duivel der lucht”, de wonderbaarlijke vlieg-machine, die een uityinding van Raffles was.

— Deze opname, zoo legde hij daarbij uit, heb ik genomen met een lensafstand van 80 Meter.

— Tachtig meter, hoe kan dat nu, Charly? riep Raffles uit. Mijn hemel wat moet je dan een reusachtige camera hebben gehad. Ik heb daar nooit iets van gemerkt.

Brand begon te lachen.

— Neen, dat begrijp ik, Edward en je zult ze ook nooit zien, omdat ze niet bestaat. Ik heb die opname gemaakt met een gewone stero-

camera, waarvan de lenzen ook niet meer dan 65 millimeter van elkaar afstaan, maar ik heb de voorzorg genomen de lenzen één seconde na elkaar op te zetten en daar de „Duivel der lucht” zóowat 500 K. M. per uur aflegt, is dat in één seconde zóowat tachtig meter, zoodat ik in de twee beeldhelften van de foto een verschil kreeg van tachtig meter. Toen ik de opname maakte vlogen we juist op drie honderd meter hoogte boven Londen en wel vlak boven de Tower. En kijk nu eens door den stereoscoop hoe veel dichtter het gebouw voor onze oogen lijkt te staan, maar óók, hoeveel kleiner. Het is net een fort waarmede de kinderen wel spelen.

Terwijl Brand stond te redeneeren, had Raffles het toestel voor zijn oogen geplaatst en zei, toen hij het eindelijk teruggaf:

— Waarachtig, Charly, je hebt gelijk. Ik ben je zeer dankbaar, dat je me dat allemaal hebt verteld, want ik heb er zoo'n voor gevoel van, dat me die wetenschap vandaag of morgen nog eens te pas zal komen.

Hoewel Raffles dit zei, zonder er bij na te denken, verwachtte hij toch niet dat dit „vandaag of morgen” bijna letterlijk in vervulling zou gaan.

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk II.

De ontdekking van het lijk.

Kort nadat dit gesprek had plaats gevonden, gingen de vrienden aan tafel. In Londen was het hun gewoonte de maaltijden in de restauratie-zalen van de Windsor-club, waarvan John Raffles in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-president was, te gebruiken, maar hier op Guernsey bestond een dergelijke inrichting niet. Trouwens, al had de club hier een filiaal gehad, dan nog was het zeer onwaarschijnlijk geweest, dat zij daarheen waren gegaan, daar Raffles en ook Brand er een vermaak in schepten, zich in deze nieuwe woning thuis te maken en er het leven te leiden van den Engelschen landeigenaar.

Zij dineerden dus thuis. De schotels, die klaar gemaakt waren door den beroemden Italiaanschen kok, die sedert een paar jaren tot het personeel van Raffles behoorde, waren verrukkelijk en de vrienden, die beiden over een gezonden eetlust beschikten, lieten het zich goed smaken.

Zij zaten nog aan het dessert, toen de telefoonbel ging.

Dit was een eenigszins vreemd verschijnsel; in de eerste plaats omdat zij nog pas kort op het eiland woonden en dus nog niet veel kennissen gemaakt hadden en ten tweede vanwege het uur. Om dezen tijd toch kon men veronderstellen, dat bijna iedereen aan tafel zat.

Brand begaf zich naar het toestel, nam den hoorn van den haak en meldde zich met het gebruikelijke „halo!”

.....

— O ja, met Sir William Knox! U spreekt met Dixon, secretaris van Graaf Palmhurst!

.....

— Wat zegt u? Een vreeselijke ontdekking? In uw huis?

.....

— Ongétwijfeld, Sir William, ik zal de tijding direct aan den graaf doorgeven, we komen zoo spoedig mogelijk.

— Wat is er aan de hand, Charly? — vroeg Raffles, terwijl hij zijn secretaris, die met een eenigszins ontsteld gelaat den hoorn op het telefoontoestel had gelegd en de tafel naderde, aankeek. — Wat is er aan de hand? Toch geen ongeluk gebeurd?

— Ja Edward, wat er precies gebeurd is, weet ik niet, maar aangezien Sir William, dien wij beiden als een kalm man kennen, zelf aan de telefoon was en ik aan zijn stem kon hooren, dat hij zenuwachtig was, vrees ik, dat er iets ernstigs is gebeurd. Hij smeekte me haast om je te vragen of je direct wou komen.

— Nu, dan moesten we meteen maar gaan ook, vind je niet, Charly? Het treft nog al, dat we juist klaar zijn. Wil je Henderson even waarschuwen? Laat hij maar met den dichten wagen komen, want de avondlucht zal wel koud zijn.

Binnen enkele minuten waren beide vrienden reisvaardig; terwijl zij zich gereed maakten, had Henderson een groote auto voorgereden, zoodat zij direct konden instappen.

— Naar Rockingham-House, James! — gelastte Raffles zijn chauffeur.

Binnen tien minuten hadden zij het doel van hun tocht bereikt. De zon was reeds eenigen tijd onder, maar het was een heldere Octoberavond en bij het licht der sterren waren de omtrekken van Rockingham-House nog tamelijk duidelijk waar te nemen, daar het een wit gepleisterd landhuis was.

Ook Sir William Knox woonde nog niet lang op Guernsey. Hij was weduwnaar en daar zijn dochter het vorige jaar zwaar ziek was geweest, had de dokter hem aangeraden tot herstel harer nog steeds wankelbare gezondheid het eens met verandering van lucht te probeeren.

Hij had daarom Rockingham-House, een wel wat weidsche naam voor een betrekkelijk klein en eenvoudig landhuis, van de eigenares gehuurd voor den tijd van een jaar, om daarna weer naar Londen terug te keeren.

Met het oog op de kleine en weinig aristocratische bevolking van het eiland hadden de twee edellieden elkaar tamelijk spoedig ontdekt en het voornemen bestond van weerszijden om enkele avonden per week aan het kaart- en schaakspel te wijden.

Tot dusverre was hiervan nog niet gekomen om de eenvoudige maar afdoende reden, dat Sir William nog niet geheel en al op orde was.

Wel was de rechtervleugel van het gebouw klaar. Daar stonden de meubelen, die hij had meegebracht uit Londen, maar de linkervleugel was nog in denzelfden toestand als waarin men de kamers had gevonden. Deze zouden later in orde worden gebracht.

Toen de limousine van Raffles voor de groote, witte deur van Rockingham-House stilhield, werd deze reeds geopend, nog vóór men gelegenheid had gehad om aan de koperen bel te trekken. Een bewijs, dat de komst van Raffles met ongeduld werd tegemoet gezien.

Het was Sir William Knox zelf, die voor portier speelde. Hij was een typisch vertegenwoordiger van den typischen Engelschen adel. Hij was niet te groot van stuk, maar door zijn slankheid leek hij grooter dan hij was. Hij had spierwit haar dat keurig in het midden was gescheiden en een spierwitten goed verzorgden knevel. Zijn grijs costuum zat hem onberispelijk aan het lichaam en zijn geheel voorkomen was vertrouwen inboezemend.

Nu echter was zijn kalmte weg. Hij zag zeer bleek, leek opgewonden en ging zijn gasten een paar stappen tegemoet.

Raffles drukte de hem toegestoken hand, welk voorbeeld Brand volgde.

Toen zij in de marmere vestibule stonden, nadat de voordeur was dicht gevallen, wendde Sir William zich tot Raffles met wien hij onder den naam Graaf Palmhurst, had kennis gemaakt.

— Ik ben u zeer dankbaar graaf, dat u onmiddellijk gevolg hebt gegeven aan mijn verzoek. Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt, maar ik ben een oud man en bevind mij op het oogenblik in een ellendig geval.....

— Geen excuses, Sir William, wat ik u verzoeken mag. Zeg maar waarmede ik u van dienst kan zijn.

Sir William Knox opende een deur rechts welke naar zijne particuliere werkkamer leidde en liet de heeren plaats nemen.

Hij drukte op een belknop en gelastte den verschijnenden buttler sigaren, sigaretten, whisky en sodawater te brengen. Eerst toen de man dit alles gebracht had en weer vertrokken was, begon hij hun de reden van zijn verzoek mede te deelen.

Deze reden was inderdaad niet gering en wel in staat geweest om zelfs een veel jonger man dan Knox een schok te geven.

Wat was er namelijk gebeurd?

Toen Sir William het huis had betrokken en bezig was zich met behulp van een aantal dienstboden een weinig te installeeren, teneinde spoedig over een paar gezellige kamers te kunnen beschikken, was er een verschil op de meterkaart van de electriche geleiding ontdekt en daar dit verschil nog al aanzienlijk was, had hij onmiddellijk verondersteld, dat er door een of andere oorzaak ergens contact was ontstaan, waardoor veel electriche energie was verspild en die natuurlijk op den meter was geregistreerd. Daar hij vreesde, dat, wanneer het euvel niet terstond werd verholpen, zich dit later ten zijne nadeele nog vaak zou herhalen, had hij daarvan bericht gestuurd naar de centrale, die hierop geantwoord had met het zenden van twee werklieden, die tot taak hadden de geleiding door het geheele huis, dat eenige maanden had leeg gestaan, te onderzoeken.

Juist voordat hun taak was geëindigd, hadden zij nog even de hoofdbuis willen controleeren en daartoe in de achterste kamer van de suite aan den linkerkant van het huis een paar planken weggebroken in den vloer.

Tot hun niet geringe ontsteltenis hadden zij vlak bij de hoofdbuis het nog geheel gave lijk gevonden van een jonge vrouw. Het lijk vertoonde, ofschoon het blijkbaar toch reeds geruimen tijd in het gat onder den vloer had gelegen, niet het geringste teeken van bederf, het was geheel gekleed, den mantel nog aan, den hoed nog op het hoofd. Het gelaat, de handen en ook de kleren waren erg stoffig en vuil, maar daar onmiddellijk was geconstateerd, dat zich geen

teekens van geweld op het lichaam vertoonden, althans zoo ver als dit bij een vluchtig onderzoek had kunnen worden geconstateerd, was men van oordeel, dat dit stof en vuil er wel op had kunnen komen, terwijl het daar zoo geruimen tijd onder den vloer had gelegen.

Aldus luidde het verhaal van Sir William Knox, hetgeen hij met een eenigszins bevende stem had gedaan.

Raffles had zijn gastheer kalm laten vertellen, zonder hem ook maar met een enkel woord in de rede te vallen. Toen hij zag, dat hij alles verteld had wat hij wist, nam Raffles het woord.

— Als ik u goed heb begrepen, Sir William, is het lijk nog niet vervoerd?

— Neen, nog niet. Het bevindt zich nog precies op dezelfde plek. Ik weet wel, dat ik uit achtting voor de doode het lijk een meer waardige plaats had kunnen geven, maar eerlijk gezegd, ben ik een weinig in de war en daar ik ook met het oog op den gezondheidstoestand van mijn dochter er gaarne zoo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan wil geven, meende ik, dat ik eerst uw zeer gewaardeerd oordeel moest afwachten, alvorens iets te doen, wat mij misschien later tot een verwijt zou kunnen worden gemaakt.

— Heel goed, Sir William, — hernam Raffles — we moeten natuurlijk de politie waarschuwen, daar kunnen we niet buiten, maar met uw goedvinden zal ik mij wel met de regeling belasten, zoodat u er zoo weinig mogelijk last mede hebt.

Vóór we de politie echter in huis halen, zou ik graag even poolshoogte willen nemen. Zonder mij zelven te willen prijzen, mag ik gerust zeggen, dat ik wel eenige ondervinding heb in crimineele zaken, zoodat het zijn nut kan hebben, als ik de zaak ook eens onderzoek. Vooral ook, omdat ik veronderstel, dat we aan de politie van het eiland niet veel zullen hebben. Ik bedoel hiermede niets onaangenaams, maar omdat er hier niet dikwijls ernstige gevallen voorkomen, heeft men weinig ondervinding en zou het kunnen gebeuren, dat men voorname punten over het hoofd zag.

Waar bevindt zich het lichaam?

— Onder den vloer van de achterkamer. De planken zijn er weer over heen gelegd, maar niet vast gespijkerd. U wilt mij wel excuseeren, dat ik niet mee ga. Ik heb het lijk van middag natuurlijk gezien en dat heeft mij nog al geschokt, ik...

— Verontschuldig u niet, Sir William, ik kan mij uw toestand zeer goed indenken. Mijn secretaris en ik zullen wel alleen even gaan kijken. Waar kunnen wij u vinden, als we u noodig hebben?

— Hier in dit vertrek. Ik ga even naar mijn dochter kijken en kom daarna hier terug.

— Heel goed, Sir William.

Met deze woorden gingen beide vrienden het vertrek uit, een tegenovergelegen vertrek binnen en sloten de deur achter zich dicht. Zij moesten echter de deur weer openen, daar zij nog geen licht konden maken, aangezien de leiding in de twee vertrekken was weggenomen.

Bij het onzekere licht van de gang echter konden zij toch gemakkelijk de bewuste plek vinden en vonden dan ook werkelijk het lijk van de jonge vrouw.

Raffles en Brand onderzochten met geofende hand het lijk, voor zoover dit mogelijk was, zonder het te ontkleeden, maar ook zij konden geen teekenen van geweld ontdekken. Nadat zij het weer in de oorspronkelijke houding hadden gelegd, schoven zij de planken er overheen en onderwierpen het vertrek en ook de aangrenzende kamer, die op straat uitzag, aan een onderzoek.

Zij vonden niets bijzonders. Alles scheen in den oorspronkelijken toestand gebleven te zijn. Er was niets verdachts, niets dat er op wees, dat hier een moord had plaats gevonden.

De kamer waarin het lijk lag, bevatte eenige meubelen. Aan den linkerwand stond een klein buffet, waarop twee koperen kandelaars, waarin nog stukken kaars staken; aan den tegenovergestelden wand naast den schoorsteen stond een verrijdbare theetafel, waarop een groote, nikkelbouilloir. Er hingen zware wollen gordijnen voor de ramen, die op den tuin uitzagen.

De voorkamer bevatte geen meubelen: alleen hingen voor de ramen eveneens gordijnen, die er echter niet voorgeschoven waren.

Aan den buitenkant bevonden zich zware luiken voor de ramen van dit vertrek, hetgeen viel op te maken uit het feit, dat twee ronde gaten op een afstand van 60 à 70 centimeter van elkaar verwijderd duidelijk zichtbaar waren, doordat het licht van een in de nabijheid staande straatlantaarn er door viel.

Brand maakte de opmerking, dat het als twee

vurige oogen waren, die het vertrek ononderbroken binnengluurden.

Raffles, aan wiens oog niets ontsnapte, keek even door de gaten en kon waarnemen, dat de twee vensters van dit vertrek op het kleine, eenigszins verwilderde voortuintje uitkeken. Toen hij zich van de ramen verwijderde om het vertrek uit te gaan, gleed hij uit, doordat hij op iets traptte, dat op den vloer lag.

Hij bukte en raapte een voorwerp op, dat er in de halve schemering, zooals Brand opmerkte, als een kort potlood uitzag.

Raffles bekeek het even en stak het toen in zijn zak.

Nu gingen de twee vrienden het particuliere vertrek van Sir William weer binnen, waar zij dezen heer al op hen vonden wachten.

— En, graaf, hebt ge alles zoo gevonden als ik het u gezegd had? vroeg Sir William op een toon, waaruit bleek, dat de tegenwoordigheid van Raffles en zijn secretaris hem al zeer veel had gekalmeerd.

— Volkomen, Sir William, uw verhaal heeft aan duidelijkheid niets te wenschen overgelaten. Mag ik u eenige vragen stellen?

— Wel zeker!

— Dan zou ik graag in de eerste plaats willen weten van wien u dit huis hebt gehoord.

— Van Miss Elliot. Miss Mabel Elliot.

— Dus een ongetrouwde dame?

— Ja, voor zoover ik weet. Dit huis is haar eigendom, maar daar zij veel op reis was en ook dikwijls in Londen woonde, heeft zij hier nimmer lang achtereen gewoond. Haar ouders zijn dood en zij heeft dit huis met hun geheele vermogen geërfd.

— Is het u bekend of zij vermogend is?

— Voor zoover ik weet, bezit zij een klein fortuin, zonder echter rijk genoemd te kunnen worden. Oorspronkelijk wilde zij mij het huis verkoopen, omdat zij van plan is hier niet weer terug te keeren.

— De meubelen, die zich in de suite hiernaast bevinden, hebt u die misschien van haar overgenomen?

— Ja, boven staan er nog eenige, maar die zal ik aan haar opsturen, zoodra zij er om vraagt.

— Mag ik die kamers ook eens zien?

— Met genoegen, graaf.

Sir William ging zijn gasten voor, de trap op en toonde hun twee vertrekken, die vlak boven de suite, beneden, gelegen waren. Deze kamers bevatten niets bijzonders. Er stonden een paar mooie antieke kastjes, een lamp met zijden kap en op een der schoorsteenmantels stond een cabinet-portret in zilveren lijstje.

Raffles nam het op en bekeek het portret.

— Zeker miss Mabel Elliot, niet waar? vroeg hij.

— Om u te dienen, graaf.

Raffles beschouwde het portret, dat door een bekwaam en kunstzinnig fotograaf was gemaakt, aandachtig. Het was het portret van een dame van omstreeks acht en twintig à dertig jaar, met zeer regelmatige trekken. Zonder nu juist schoon te zijn was het gelaat zeer zeker sympathiek, terwijl de oogen een eenigszins droefgeestige uitdrukking hadden. Het donkere haar was in een eigenaardigen wrong opgemaakt, drie rollen boven elkaar, hetgeen haar zeer goed stond.

Toen Raffles het portret zoo lang had beschouwd tot hij het als het ware uit het hoofd kon nateekenen, nam hij het uit het lijstje en bekeek het aan de achterzijde.

Uit den naam en het adres van den fotograaf bleek, dat het portret in Parijs was gemaakt in December, dus bijna een jaar geleden.

— Nu, Sir William, zei Raffles, nadat hij alles goed bekeken had, ik dank u wel voor de moeite en geloof wel, dat ik hier klaar ben. Als u het goed vindt, kom ik morgen nog eens

terug om de situatie van het huis op te nemen.

— En wat raadt u mij aan te doen? vroeg Sir William, wiens gelaat op het vernemen dezer woorden wederom eenigszins betrok.

— U hoeft niets te doen, Sir William. Ik rijd, vóór ik naar huis ga, eerst naar de politie, om haar van een en ander in kennis te stellen. Ik denk dat men het lijk eerst zal willen fotografeeren en dat het daarna vervoerd zal worden. Ik zal er het oog op laten houden en u hoeft zich niets van een en ander aan te trekken. A propos, Sir William, dat is waar ook. Wat hebt u tegen de werklieden gezegd, die het lijk hebben gevonden?

— Ik heb hun gevraagd er niet over te spreken, vóór ik met u en de politie over hun vondst gesproken had. Ik denk wel, dat zij dit dan ook niet zullen hebben gedaan, want zij schenen er nog al over ontgaan te zijn.

— Dat laat zich begrijpen, zei Raffles, waarop hij afscheid nam.

Hij zorgde er voor, dat de politie onmiddellijk de noodige maatregelen nam, gaf haar een zoo volledig mogelijk verslag van hetgeen hij gehoord had en verzocht Sir William Knox, voorloopig althans, met rust te laten.

Voor hij zich naar huis begaf, deed hij nog navraag in de nabuurschap van het huis, om te zien of hij niets bijzonders te weten kon komen, maar de uitslag was nihil. Tot dusverre was de zaak in een geheimzinnig duister gehuld.

De volgende ochtend echter zou groot nieuws brengen.

Hoofdstuk III.

Wat twee mannen hadden gezien.

Raffles en Brand zaten nog aan het ontbijt op den ochtend na hun bezoek aan Sir William, toen deze hen opbede en verzocht zoo spoedig mogelijk bij hem te komen, daar hij belangrijk nieuws had mede te deelen.

De beide vrienden begaven zich dan ook zoo spoedig mogelijk naar Rockingham-House, welk huis, nu de herfstzon het bescheen, een zeer vriendelijken indruk maakte.

Sir William ontving hen zeer opgewekt. Door het vervoeren van het lijk uit zijn huis was er

een zware last van zijn ziel gewenteld en hij kon nu weer vroolijk praten en lachen. Hij toonde zich een ideale gastheer en maakte het zijn gasten zoo aangenaam mogelijk.

Hij ontving hen in hetzelfde vertrek als gisteren en liet wederom ververschingen binnen brengen. Toen de bediende de kamer uit was, begon hij met hun het nieuws mede te deelen.

Het bleek, dat de twee werklieden, die gisteren het lijk hadden ontdekt, toch hun mond niet hadden kunnen houden. Zij hadden er met hun

respectieve echtgenooten over gesproken en wat dat zeggen wil, weet iedereen.

De vrouwen hadden er voor gezorgd, dat het vreeselijke nieuws zich als een loopend vuurtje verspreidde, hetgeen des te beter gelukte, daar het telkens onder het zegel van geheimhouding werd medegedeeld.

Het nieuwtje kwam op deze wijze ook ter oore van Mrs. Smith en Mrs. Blake, de eersame echtgenooten van twee brave, oppassende werklieden, die tamelijk dicht in de buurt van Rockingham-House woonden.

Zij vertelden het aan hare echtgenooten en zooals het op iedereen, die het verhaal hoorde, een grooten indruk had gemaakt, zoo ook waren zij er heelemaal door van streek.

Zoo erg zelfs, dat zij naar elkaar togingen om er over te spreken. Zij hadden hiervoor een bijzondere reden, spraken geruimen tijd met elkaar over het ontzettende nieuws en stapten, na eenig beraad, naar het politie-bureau.

Zij vroegen om den commissaris te mogen spreken, maar deze, die natuurlijk niet kon vermoeden welk belangrijk nieuws de mannen hem te vertellen zouden kunnen hebben, stuurde er den hoofd-inspecteur op af.

Deze vernam toen van de mannen, dat zij ongeveer drie maanden geleden getuigen waren geweest van den moord, of ten minste van het wegstoppen van het lijk onder den vloer.

Op een avond in de maand Juli waren zij door de laan gekomen, waarin Rockingham-House ligt. Zij kwamen daar elken avond, wanneer zij van hun werk kwamen, langs en hadden opgemerkt, dat het huis reeds sedert eenige weken ledig stond.

Toen zij bij het hek gekomen waren, zagen zij in het voortuintje een hun onbekenden man, die hen wenkte naderbij te komen.

Er was iets geheimzinnigs in het gedrag van den vreemdeling, die als heer gekleed was, maar dien zij, voor zoover zij konden nagaan, nog nimmer op het eiland hadden ontmoet.

De man sprak geen woord, maar beduidde hen met gebaren door de gaten van het luik, dat de ramen afsloot, naar binnen te kijken. Zij deden dit, namen elk voor één der gaten plaats en onmiddellijk werd hun aandacht zoo zeer getrokken door hetgeen zij zagen, dat zij alles rondom zich heen er voor vergaten.

Toen zij keken hadden zij aanvankelijk niet goed begrepen wat zij zagen, maar toen hun oogen zich eenigszins aan het schemerachtige licht, dat in de kamers heerschte, hadden gewend, werd het hun duidelijk.

In het achterste der twee vertrekken zagen zij twee menschen staan, die zich over een groot pakket, een rol tapijt, of een bundel kleren, (wät het precies geweest was, wisten zij op het oogenblik nog niet) hadden gebukt. Rechts stond de een, een man, links de ander, een vrouw. Zij hadden de gelaatstrekken niet goed kunnen onderscheiden.

De man ging naar het midden van het vertrek en nam eenige planken weg, zoodat een gat in den vloer ontstond. Daarna richtte hij zich weer op.

Op dat oogenblik werd het duister in het vertrek, maar het kon naar hun beider meening ook wel geweest zijn, dat zich een of ander persoon of voorwerp voor het luikgat, waardoorheen zij keken, aan den binnenkant bevond. In elk geval bleef het slechts een paar seconden duister. Plotseling zagen zij weer het vertrek.

Een der personen, de vrouw, bevond zich nu veel dichter bij hun oogen, namelijk juist tusschen de scheiding der twee achter elkaar gelegen kamers. Zij konden de gelaatstrekken nu zeer goed onderscheiden en beiden hadden in de vrouw onmiddellijk de eigenares van het huis, Miss Mabel Elliot herkend.

Zij stond daar onbeweeglijk en het volgende oogenblik werd het weer duister. Toen het weer licht werd, waren beide personen weer in het achterste vertrek en blijkbaar met hetzelfde werk bezig.

De man schoof met behulp van de vrouw het groote pakket, dat op den grond lag naar het gat, dat de man even te voren gemaakt had, door een paar planken weg te nemen en legde toen, zonder dat de vrouw daarbij hielp, het pak in het gat. Juist toen hij de planken weer op hun plaats zou brengen, werd het weer duister. Toen zij weer konden kijken, bevond zich wederom een der personen in het midden, juist op de plek, welke tusschen beide vertrekken was gelegen. Dit keer was het de man, zoodat zij die nu ook konden herkennen. Zij zagen beiden onmiddellijk, dat het de heer Turner was.

Daarna was het weer duister geworden. Zij

hadden eenigen tijd gewacht, in de veronderstelling dat het licht weer zou opgaan, maar dit was niet het geval, zoodat zij tenslotte waren vertrokken.

De man, die hen gewent had hun oog voor het luikgat te brengen, was verdwenen en daar het bijna geheel donker was geworden, begrepen zij ook geen moeite meer te behoeven doen, om hem terug te vinden.

Hoewel het geheele geval hun wel eenigszins vreemd was voorgekomen, hadden zij er zich toch niet buitengewoon over verontrust. Zij wisten, dat Miss Elliot met het echtpaar Turner, dat wat verder op woonde, op zeer goeden voet was, zoodat zij er niets vreemds in hadden gezien, dat de heer Turner Miss Elliot bij een of ander werk behulpzaam was geweest.

Toch waren zij het met elkaar eens geworden er met niemand over te spreken. Maar toen zij dezen avond hoorden van het lijk, dat onder den vloer van het vertrek was gevonden, begrepen zij, dat het hun plicht was te spreken.

De hoofd-inspecteur, die de beide mannen kende als zeer oppassende lieden, die, zeldzaam feit, nimmer sterken drank gebruikten, twijfelde geen oogenblik aan de waarheid van hun verhaal en had hun verzocht te wachten, terwijl hij den commissaris verslag ging uitbrengen.

Men besloot de beide mannen met het lijk te confronteeren en onmiddellijk hadden zij het lijk herkend als dat van Mevrouw Turner.

Met lofwaardigen ijver hadden de beide politiemannen onmiddellijk de noodige maatregelen genomen, hadden getelegrafeerd naar Scotland Yard te Londen, waar men nog dienzelfden nacht er toe overging Miss Elliot en den heer Turner onder verdenking van moord te arresteeren.

Beide verdachten bevonden zich nu in hechtenis, terwijl de instructie reeds tegen hen geopend was.

Het laatste bericht was, dat beiden ontkenden iets met de zaak uitstaande te hebben.

Bij nadere informatie was Sir William gebleken, dat hun ontkenning hun weinig zou baten, daar er tusschen Miss Elliot en den heer Turner reeds bij het leven van mevrouw Turner een verhouding bestond. Deze verhouding was weliswaar voor het oog zeer onschuldig, daar het echtpaar Turner in eendracht met elkaar

leefde, en zij altijd in elkaars gezelschap werden gezien, ook bij bezoeken, die bij Miss Elliot op Rockingham-House werden afgelegd, maar dit alles nam toch niet weg, dat het een openbaar geheim was, dat de heer Turner Miss Elliot lief had.

Niettegenstaande dit feit verwaarloosde hij echter zijn vrouw volstrekt niet; niet alleen was hij goed voor haar, zooals het een rechtgeaard echtgenoot past, maar hij toonde dit op onduidelzinnige wijze door op uitstekende wijze voor haar toekomst te zorgen voor het geval dat hij mocht komen te overlijden.

Hoewel het echtpaar geen kinderen had en Turner niet van fortuin was ontbloot, had hij toch een hooge levensverzekering afgesloten, waarvan de baten bij zijn sterven geheel voor zijn vrouw zouden zijn, terwijl het ook bekend was, dat hij in zijn zaken voor haar gezorgd had.

Hij exploiteerde met Goffrey Blackburn als vennoot een paar bioscoop-theaters in Londen, waarmede hij zeer goede zaken maakte. Hij was met zijn compagnon overeengekomen, dat, wanneer hij kwam te overlijden alle rechten op zijn vrouw zouden overgaan en dat alleen, wanneer beiden zouden gestorven zijn, alle rechten Blackburn zouden ten deel vallen. Zij waren gelijk-gerechtigden wat de winst betreft, zoodat Blackburn daar natuurlijk niets tegen kon hebben.

Trouwens Blackburn had dezelfde condities gemaakt voor zich zelf en zijn verloofde, de bekende Amerikaansche filmster Gaby Poesaldki, een actrice van Roemeensche afkomst.

— U ziet dus, — aldus besloot Sir William zijn verhaal, dat de zaak voor Miss Elliot er niet gunstig voor staat en voor den heer Turner evenmin. Al hun ontkennen zal hun niet baten, daar de twee mannen Blake en Smith hen beiden onder zeer verdachte omstandigheden in het huis hebben bezig gezien, terwijl er bovendien de verhouding is tusschen hen beiden, om hun zaak te verzwaren.

— Ja, ik moet eerlijk bekennen, dat ik er zoo op het oog ook niet veel heil voor hen in zie, verklaarde Raffles, ofschoon het er bij mij maar niet in wil, dat de dame, wier portret ik boven heb gezien, een moordnares of althans de handlangster bij een moord zou zijn. Ik heb verstand van misdadigers en haar gelaat is niet dat van een moordnares, ofschoon, ik moet het eerlijk

bekennen, er uitzonderingen bestaan en zij bovendien onder den invloed van Turner kan hebben gehandeld.

Nadat de drie heeren de zaak nog eens van alle kanten hadden bekeken en besproken, namen Raffles en Brand afscheid van hun gastheer.

Hoofdstuk IV.

Een bezoek aan de verdachten.

— Weet je wat mij het meest van de heele geschiedenis treft, Charly? vroeg Raffles aan zijn secretaris, toen zij thuis waren gekomen en op hun gemak voor het helder brandende houtvuur in den grooten haard van het bibliotheek-vertrek waren gezeten, weet je wat mij het meest treft?

— Nu, wat dan?

— Wel, dat in deze kwestie die schobbejak Goffrey Blackburn is betrokken en nog wel als heel onschuldige bijpersoon. Het zou mij veel meer aangestaan hebben en ik zou het ook logischer hebben gevonden, als hij bij de zaak betrokken was geweest als schuldige hoofdpersoon.

— Zoo, is de vent zoo'n schobbejak?

— Ja, ik heb naar hem geïnformeerd en wat ik te weten ben gekomen, heeft mij, terwijl ik toch waarlijk voor geen klein geruchtje vervaard ben, de haren te berge doen rijzen. Zoowel in zaken als op moreel gebied heeft hij geen geweten en zijn verloofde Gaby Poesaldki is even erg als hij. Het moet een prachtstel zijn. Hij verdient geld als water en zij ook en toch steken zij diep in de schulden van wege het immoreele en schandelijke weelderige leven dat zij leiden. Neen, ik moet niet lang aan dien kerel denken, als ik niet uit mijn humeur wil raken. Het mooiste van de grap is, dat ik me juist voorgenomen had hem eens een bezoek te brengen en hem met geweld datgene af te nemen, wat hij mij op mijn schriftelijk verzoek geweigerd heeft. Je weet wel die bijdrage voor het Children Hospital Fonds. Ik moet daar toch nog eens ernstig over denken.

— Als ik je was, zou ik daarmee nog maar even wachten, Edward.

— Waarom?

— Wel, je zegt zelf, dat hij voortdurend in schulden zit, zoodat het wel zou kunnen, dat je inderdaad niets bij hem vond, wat de moeite waard is.

— En zou je dan denken, dat het later wel de moeite waard is?

— Ja natuurlijk. Zooals je zoeven hebt gehoord, gaan bij den dood van Turner alle rechten uit hun compagnieschap op hem over, daar Turner's vrouw overleden is en als hij schuldig gevonden wordt aan moord, dan wacht hem de strop...

— Groote God...

— Wat is er, Edward, je doet me schrikken!

— Ik schrik zelf ook, Charly en nog wel door jouw eigen woorden. Je brengt me daar op eens op een verschrikkelijke gedachte. Als die Blackburn eens de hand in het spel had.

— Maar Edward, hoe kom je op die zonderlinge gedachte. Smith en Blake hebben Miss Elliot en Turner duidelijk herkend, toen zij drie maanden geleden in het huis bezig waren hun slachtoffer te verstoppjen.

— Alles goed en wel, Charly, maar toch... ik ga vanmiddag nog naar Londen om te zien of ik niet wat meer te weten kan komen.

— Wat zou je te weten kunnen komen? Me dunkt we weten reeds alles.

— Ja, wat ik precies te weten kan komen, vermoed ik zelf niet, maar hier te zitten toekijken, werkeloos, terwijl met bijna wiskundige zekerheid de strop om den hals van beide verdachten hoe langer hoe meer wordt aangetrokken, dat zou ik niet uithouden. Bovendien, al zou ik maar iets meer te weten komen omtrent de motieven voor hun daad. Want die zijn voor mij nog volkomen duister.

— Wat is je dan duister?

— Wel in de eerste plaats, waarom verbergen zij het lijk onder den vloer van een huis, dat zij later gaan verhuren, dus met groote kans op ontdekking?

Ten tweede: Waarom hebben zij bij dit werk niet de voorzorg genomen om de luikgaten dicht te stoppen of er de gordijnen voor te schuiven? Jij hebt toch zelf de opmerking gemaakt, dat het net was, toen wij in het duistere ver-

trek stonden, alsof die twee gaten twee vurige oogen waren, die het vertrek onafgebroken binnengluurden, zoodat zij ze toch ook moeten hebben opgemerkt.

Ten derde: Wie is die geheimzinnige man, die Blake en Smith naar het venster heeft gelokt? En waarom heeft hij zelf ook niet voor een der gaten plaats genomen om te kijken. Wist hij soms al wat er voor zou vallen? En waarom is hij zoo geheimzinnig verdwenen? Charly, ik houd het hier niet langer uit. Ik moet en zal naar Londen. Ik wil antwoord hebben op al die geheimzinnige vragen. Er is iets, dat mij zegt, dat hier een duivelsch complot is gesmeed om twee fatsoenlijke menschen van een schandelijke misdaad te beschuldigen en dat wil ik trachten te voorkomen. Hoe, dat weet ik nog niet. We zullen wel zien. Je gaat zeker toch met me mee?

— Dat spreekt van zelf. Ik hoop, dat ik je van nut kan zijn.

Daar Raffles over een eigen zeewaardige motorboot „de Zeemeeuw” beschikte, behoefde hij niet op een der booten, die den geregelden dienst tusschen het eiland en Engeland onderhouden, te wachten, doch kon hij op reis gaan, zoodra hij dit verkoos.

Nog dienzelfden middag kwamen de beide vrienden te Londen aan en begaven zich naar de Windsor-Club om daar te dineeren.

Daarna begaf Raffles zich naar eenige autoriteiten, om zich de noodige papieren te verschaffen, welke hem toegang tot de gevangenis zouden verleen, waar de twee verdachten waren opgesloten. Als Lid van het Hoogerhuis, in zijn kwaliteit van Lord Aberdeen, kostte hem dit weinig moeite.

Den volgenden ochtend was hij reeds vroeg op het pad. Brand had eenige boodschappen in de City te verrichten, zoodat zij bij de poort van de gevangenis afscheid van elkaar namen en de afspraak maakten, dat zij des middags om twee uur in de Windsor-Club zouden gaan lunchen om elkaar daar te treffen.

Brand was precies op tijd, maar Raffles liet op zich wachten. Eindelijk tegen half drie kwam hij aanzetten.

Het was onmiddellijk aan het gelaat van Raffles te zien, dat deze verschillende zaken had vernomen, die hem stof tot nadenken hadden gegeven, want de grijze oogen schitterden met

een metalen glans en een diepe, verticale rimpel had zich tusschen de oogen geplooid.

Toch begroette hij zijn secretaris met opgewektheid, waaruit deze afleidde, dat het nieuws dat zijn meester vernomen had, wel ernstig kon wezen, maar toch niet absoluut ongunstig behoefde te zijn.

Dit was dan ook inderdaad zoo.

Het eerst was Raffles naar Turner gegaan, in wien hij een zeer bedaard, kalm man had aangetroffen. De gevangene was zelf nog ten hoogste verbaasd over hetgeen er voorgevallen was. De geruchten, die er omtrent zijn verhouding met Miss Elliot hadden geloopt, ontkende hij volstrekt niet, maar hij zeide, dat, hoewel hij zich op buitengewone wijze tot de jonge vrouw had aangetrokken gevoeld, het nimmer in hem was opgekomen een of andere nauwere relatie met haar aan te knopen. Zij droegen elkaar een buitengewone vriendschap toe en daar bleef het bij. In den loop der jaren was zijn huwelijk met zijn vrouw een désillusie gebleken; zij kwamen op geestelijk gebied totaal niet met elkaar overeen, maar beiden stonden te hoog, dat zij er ook maar één oogenblik aan hadden gedacht, te scheiden, daar hiervoor eigenlijk geen enkele wettige reden bestond. Hij bleek een man te zijn van hoog moreel begrip, want toen hij, nu ongeveer drie maanden geleden, zich door zijn vrouw had verlaten gezien, had hij alle mogelijke moeite gedaan om haar weer tot zich te brengen. Aanvankelijk verkeerde hij in totale onzekerheid omtrent de motieven van haar verdwijning, maar hoe langer hij er over nadacht, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat zij was vertrokken, om hem vrij te maken, opdat hij de ingeving van zijn hart kon volgen en Miss Elliot huwen. Hij wilde dit offer echter niet en hij was met Miss Elliot overeengekomen, dat zij afscheid van elkaar zouden nemen, om elkaar slechts dan weer te zien, wanneer zijn vrouw teruggekeerd zou zijn. Hij had daarop in verschillende Engelsche en buitenlandsche dagbladen geadverteerd, maar hij had nimmer iets van haar gehoord. Hetgeen niet te verwonderen is, na hetgeen er gebeurd is, had hij er met een meewarig lachje bijgevoegd. Hij had het verschrikkelijk gevonden, dat zijn vrouw zoo ellendig aan haar einde was gekomen en beschouwde haar wreeden dood en het feit, dat men hem

van moord betichtte, als een soort straf voor een genegenheid, die hij niet had mogen koesteren. Zijn geheele verhaal getuigde van een zeer hoog staande moraal. Hij wist nog niet om welke reden men hem van moord op zijn vrouw had beschuldigd en dacht dat alles op een misverstand zou blijken te berusten, dat wel gauw opgehelderd zou worden. Men had hem een voorloopig verhoor afgenomen en hem gevraagd waar hij zich den 3den, 4den en 5den Juli bevonden had, zoodat hij daaruit opmaakte, dat dit ongeveer de datum van den moord moest zijn. Daar hij zeer eenzaam leefde en bijna nooit bezoeken aflegde, kon hij geen getuigen aanvoeren, die konden verklaren, dat hij een dier avonden in hun gezelschap was geweest. Hij zelf verkeerde in het onzekere over de plaats waar hij toen was geweest en waarmede hij zich bezig had gehouden, zoodat zijn alibi dan ook niet als vaststaand werd beschouwd. Vermoedens omtrent een en ander had hij niet. Nòch hij nòch zijne vrouw hadden veel vrienden, maar voor zoover hij wist, ook geen vijanden. Ook het motief van den moord ontging hem ten eenemale.

— Dus je bent, wat Turner aangaat, niet veel wijzer geworden? — meende Brand te moeten opmerken.

— Veel nieuws heb ik in ieder geval niet gehoord, Charly, antwoordde Raffles, alleen ben ik nog versterkt in mijn idee, dat de man absoluut onschuldig is. Let eens op mijn woorden. Die man is geen misdadiger, of ik heb geen karakterkennis meer.

Ook uit den mond van Miss Elliot heb ik niets vernomen, dat mij een stap verder heeft kunnen brengen. Ook zij leefde teruggetrokken en was in den aanvang van Juli nog te Parijs, waar zij eenmaal met Turner had gesproken naar aanleiding van de geheimzinnige verdwijning van diens vrouw. Ook haar alibi stond zeer zwak en werd blijkbaar als waardeloos beschouwd.

Maar toch, Charly, ben ik door mijn bezoek aan haar, iets te weten gekomen, dat mij de zekerheid heeft gegeven, dat zij in ieder geval niet bij den moord betrokken kan zijn. Weliswaar is mij nog veel duister, maar wat ik te weten ben gekomen is toch op zich zelf een zeer belangrijk feit. Luister.

Toen ik van ochtend in het bijzijn van de

gevangene werd gebracht, herkende ik haar niet direct, ofschoon ik mij haar portret nog zeer goed herinnerde. Maar toen ik haar een tijdje had laten praten en haar op mijn gemak had kunnen opnemen, zag ik in eens wat de oorzaak daarvan was. Zij droeg het haar geheel anders dan vroeger. Zij had nu zoogenaamd bobbed-hair. Je weet wel, kort afgeknipt en met een band om het voorhoofd. Ik moet zeggen, dat het haar zeer goed stond, maar toch had het de eigenaardige bekoring, die van het gelaat uitging op het portret in Rockingham-House weggenomen.

Nadat ik zekerheid had gekregen, dat dit de oorzaak was waarom ik haar niet dadelijk had herkend, vroeg ik haar er naar. Niet waarom zij het had gedaan, want, ach, daar zal wel de een of andere vrouwelijke ijdelheid bij in het spel zijn geweest, maar ik vroeg haar waar en wanneer zij het haar had laten afknippen. Het antwoord, dat ik kreeg gaf mij een schok.

Gedurende de laatste dagen van Mei was het in Parijs zeer warm geweest en toen had zij, gehoor gevend aan een plotselinge impuls, het lange haar, dat haar bij de heerschende warmte hinderde, laten afknippen.

Ik vroeg haar toen of zij na dien tijd nog op Guernsey in haar huis was geweest, waarop zij ontkennend antwoordde.

Ook stelde ik de vraag of zij, indien dit noodig mocht zijn, zou kunnen bewijzen, dat het haar reeds in Mei was afgeknipt. Zij dacht eenigen tijd na en gaf toen ten antwoord, dat het eenige bewijs, dat zij voor de waarheid van haar mededeeling kon bijbrengen, gelegen was in het feit, dat zij zich eenige dagen daarna in Parijs had laten fotografeeren.

— Op mijn verzoek heeft zij mij toen het adres van den Parijschen fotograaf gegeven. Ik heb al uitvoerig naar hem geseind.

— En is dat alles wat je te weten bent gekomen?

— Ja, dat is alles, maar ik ben er zeer tevreden over. Ik heb een idee in mij voelen ontwaken, dat zoo stout is, dat ik er zelf van ben geschrokken en dat ik je daarom ook liever nog niet wil mededeelen, om je niet er tegen in te nemen. Maar om dat idee uit te werken heb ik jouw hulp ten eerste noodig en ik hoop, dat je me die niet zult onthouden.

Brand zei niets, maar stak zijn vriend over de tafel zijn hand toe, die hartelijk gedrukt werd.

— En nu, Charly, zei Raffles, die buitengewoon goed in zijn humeur was, zullen we eerst voor den inwendigen mensch zorgen en daarna zoo spoedig mogelijk naar Guernsey terugkeeren,

want voorloopig is het terrein onzer werkzaamheden weer daarheen verplaatst.

Zij lieten zich nu de voortreffelijke lunch goed smaken en begaven zich toen naar Southampton, waar Henderson met de „Zeemeeuw” in de haven gereed lag, om de beide vrienden weer naar het eiland terug te brengen.

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk V.

Onderzoekingen met sensationeelen uitslag.

Toen Raffles en Brand dien avond wederom in hun werkvertrek van Hauteville-House voor den brandenden haard waren gezeten, toonde eerstgenoemde de copie van het telegram, dat hij aan den Parijschen fotograaf had gezonden, aan zijn secretaris.

— Ik hoop nu maar, zei Raffles, dat de aangeboren hoffelijkheid van den Franschman jegens het zwakke geslacht, ook bij onzen fotograaf te vinden is. Zooals je ziet, ben ik met opzet heel uitvoerig geweest en heb ik hem te kennengegeven, dat het van zijn vlugheid van handelen grootendeels zal afhangen of hier het leven van een vrouw, die valsch beschuldigd is, kan worden gered.

— Ja, dat heb ik gezien, zei Brand en ik ben van oordeel, dat je niet eens een Franschman behoeft te zijn om direct aan je verzoek gevolg te geven. Dat zou iedereen doen.

— Alles goed en wel, Charly, maar we kennen allen wel den Franschen aard. Het zijn beste menschen, maar somtijds onvergeeflijk slordig, zoodat ze, hoewel ze met de beste voornemens zijn beziel, toch iets totaal kunnen vergeten. Enfin, laten we maar hopen, dat onze man een uitzondering op den regel is.

Zeg Charly, wil je nu toch even drie brieven schrijven; een naar Blake en een naar Smith, om hen te verzoeken morgenochtend zoo vroeg mogelijk hier te komen, daar ik hun het een en ander heb te vragen naar aanleiding van hetgeen zij in Juli door de luikgaten van Rockingham-House hebben gezien? De derde brief is

voor hun patroon, om te vragen of hij hun morgenochtend vrijaf wil geven. Hier is zijn adres!

En terwijl Brand de brieven op de schrijfmachine tikte, verdiepte Raffles zich in zijn gedachten en maakte nu en dan korte aantekeningen in zijn notitieboekje.

Nadat Henderson met de brieven ter bezorging was weggestuurd, begaven de beide vrienden zich naar hun respectieve kamers.

Reeds om acht uur den volgenden ochtend, meldden de beide mannen zich aan. Het bleken zeer fatsoenlijke lieden te zijn, die een absoluut betrouwbaren indruk op Raffles maakten, hetgeen Brand als een gunstig teken beschouwde, want zijn vriend vergiste zich in dat opzicht zelden of nooit.

Terwijl hij de beide mannen op hun gemak zette, door op vroolijke, vriendelijke wijze wat met hen te praten, gaf hij Henderson last met de auto voor te komen. Vervolgens belde hij Sir William Knox op en verzocht hem met de beide mannen te mogen komen, om een onderzoek ter plaatse in te stellen.

Smith en Blake gevoelden zich zeer gewichtige personen, nu zij zoo in de fraaie limousine van den graaf mochten plaats nemen, terwijl zij zoo vriendelijk werden behandeld. Zij waren niet in het minst verlegen en gaven met vrijmoedigheid antwoord op de hun gestelde vragen.

Toen zij bij Rockingham-House aankwamen, verzocht Raffles hen buiten te willen wachten, daar hij iets aan Sir William had te vragen.

Op zijn verzoek stond deze hem toe een en ander in huis te verrichten, wat voor zijn onderzoek noodig mocht blijken.

Raffles ging nu naar binnen, haalde allereerst het portret van Miss Elliot, dat op de bovenkamer op den schoorsteenmantel stond, uit het lijstje en stak het in zijn zak. Daarna ging hij naar beneden en schoof in het vertrek, waar het lijk was gevonden, de gordijnen voor de ramen. Daar de luiken van de voorkamer zich nog voor de ramen bevonden, heerschte in beide vertrekken een bijna volkomen duisternis. Vervolgens stak hij de kaarsen, die zich nog in de kandelaars op het buffet bevonden, aan.

Nadat hij dit gedaan had, begaf hij zich naar buiten en voegde zich bij het wachtende drietal.

— Zeg me nu eens, aldus wendde hij zich tot Blake, voor welk gat ge op dien bewusten avond in Juli het oog hebt gehouden? Voor het rechter of het linker?

Blake wees naar het rechtergat.

— Gaat daar dan nu nog eens voor staan en zeg me of de kamer er precies zoo uitziet als toen, natuurlijk met dit verschil, dat er thans niemand in de kamers is.

De man deed wat hem gezegd was en Raffles ging naast hem staan.

— Is alles hetzelfde? vroeg hij, nadat Blake zoowat een minuut door het gat had gekeken.

— Ja en neen, mijnheer de graaf, antwoordde de man. Alles is precies zooals ik het dien avond zag, alleen zag ik toen geen kaarsen branden en nu wel.

— En waar kwam het licht dan vandaan? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, mijnheer. Het was wel hetzelfde soort licht. Een beetje flauw en geel getint, maar de kaarsen zag ik niet, trouwens ik zag van het buffet niets en nu zie ik het duidelijk. En ja... hé, dat is vreemd. Ik zag toen ook nog een soort theetafel aan den anderen wand staan met een nikkelen theepot of zoo iets er op en daar zie ik nu niets van. Neen, er schijnt wat verplaatst te zijn.

— Dank je wel, Blake, je antwoord is heel duidelijk. Je bent natuurlijk absoluut zeker van hetgeen je zegt, niet waar? Anders zou ik liever hebben, dat je me niets vertelde, want zooals je wel begrijpt, hangt er van jullie antwoorden veel af.

— Ja zeker, mijnheer de graaf, ik ben daar absoluut zeker van. Ik zou niet graag iets willen zeggen, als ik het niet zeker wist. Ik vind het al erg genoeg om zoo tegen Miss Elliot te moeten getuigen, want ik heb haar altijd een heel vriendelijke vrouw gevonden, maar ik mag niet liegen, niet waar?

— Neen zeker niet, de waarheid bovenal, maar ik kan je wel in zooverre geruststellen, dat naar mijn oordeel de waarheid juist in het voordeel van Miss Elliot zal zijn. En nu moet ik je nog even mee naar huis nemen, voor ik je kan laten gaan. Je moet even wachten tot ik met je vriend Smith klaar ben, want dien moet ik ook nog het een en ander vragen.

Blake ging naar Smith en zond hem naar Raffles, die voor de ramen was blijven staan.

Raffles stelde hem precies dezelfde vragen.

— Ziet de kamer er net zoo uit, als toen je er dien avond van den vijfden Juli door keek.

Smith keek een paar seconden en antwoordde toen:

— Ja mijnheer de graaf, precies zoo... ik bedoel, neen, niet precies zoo...

— Maar vriend Smith, zei Raffles lachend, wat moet ik nu van zoo'n antwoord denken? Eerst zeg je ja, dan vlak er boven op neen. Daar kan niemand uit wijs worden. Denk er vooral om, dat je heel nauwkeurig moet zijn in je antwoorden, want er hangt veel van af.

— Jawel, mijnheer de graaf, — zei Smith, een weinig bedremmeld, — dat begrijp ik allemaal heel goed, maar u moet me niet kwalijk nemen, dat ik eerst ja zei, de kamer lijkt op het eerste gezicht precies zoo, maar nu zie ik toch iets, wat ik toen niet zag.

— Wat dan, vriend Smith?

— Wel mijnheer, ik zie een stuk van een kast, het lijkt wel een buffet, waarop een kaars staat te branden en ik heb aan dien kant van den muur toen niets gezien. Daarentegen zie ik nu maar een klein stukje van de theetafel aan den anderen wand, terwijl ik die op dien avond heelemaal zag en ook een nikkelen kan er op. De theetafel is bepaald een beetje verschoven.

— Ja, vriend Smith, dat zou wel kunnen. Je bent er nu heel zeker van, dat je je niet vergist?

Smith keek nog eens wel een minuut achtereen door het linkergat, waar doorheen hij dien avond ook had gekeken en kwam toen tot de

slotsom, dat hij er absoluut zeker van was, dat de plaats van de meubelen een verandering had ondergaan.

— Dank je wel, hoor, — zei Raffles nu, — ik ga nog even naar binnen en ga dan met jullie mee naar Hauteville-House. Ga maar vast in de auto en wacht daar even op me.

Terwijl Brand met de beide mannen plaats nam in de auto, richtte Raffles nogmaals het woord tot Sir William om hem te vragen of hij er zeker van was, dat in de vertrekken niets veranderd was, nadat hij het huis betrokken had.

Sir William kon hem die verzekering geven, waarover Raffles zeer verblijd scheen te zijn.

Een minuut daarna reed hij met de anderen naar zijn woning terug.

Daar aangekomen vroeg hij Gaston direct naar de post.

Behalve eenige brieven was er ook een klein pakket uit Parijs, hetgeen Raffles een zegevierenden kreet ontlokte.

Hij maakte het pakket open, las het korte briefje, dat er in zat even door en opende vervolgens een enveloppe, die een portret bleek te bevatten.

Nadat hij het een paar minuten achtereen had bekeken, haalde hij het portret, dat hij een half uur geleden uit het zilveren lijstje, dat op den schoorsteenmantel in Rockingham-House stond, genomen had, uit zijn zak en vergeleek beide portretten. Toen wenkte hij Blake.

— Kijk eens, vriend Blake, zeide hij, — vertel me nu eens precies hoe Miss Elliot er dien avond uitzag, toen je haar tusschen de openstaande schuifdeuren van de suite zag staan. Zag ze er zòd uit of zòd?

Blake wees onmiddellijk op het portret, dat Raffles zooeven uit het lijstje had genomen.

— Dat is Miss Elliot, mijnheer de graaf en zoo zag ze er dien avond ook uit. Precies zoo. Zij keek denzelfden kant uit. Kom eens hier Smith. Vindt jij ook niet dat Miss Elliot er net zoo uitzag als op dit portret?

Smith naderde, keek heel lang, want hij was waarschijnlijk bang geworden om een overhaast antwoord te geven, dat later blijken zou onjuist te zijn, maar gaf toen toch als zijn vaststaande meening te kennen, dat zij er zoo uit had gezien.

— Is dat andere portret ook van Miss Elliot, mijnheer de graaf? — waagde Blake te zeggen.

Ik vind, dat zij daar niets op lijkt. O, nu zie ik het. Op dat portret zijn haar, haren afgeknipt. Zoo heb ik haar nog nooit gezien.

— Dat weet je zeker, hè vriend Blake? vroeg Raffles.

— O jé ja, mijnheer de graaf, heel zeker, want ik vind dat haar niets mooi en ik zou het me zeker herinneren als ik haar zoo gezien had.

— En jij vriend Smith? vroeg Raffles, wat denk jij er van?

— Net zooals Blake, mijnheer de graaf, met dat korte haar heb ik haar nooit gezien.

— Mooi zoo, zei Raffles, die met die antwoorden erg in zijn schik scheen te zijn, en vertel me nu nog eens precies den datum, waarop je door de luikgaten hebt gekeken.

Nu kwam Smith naar voren en antwoordde:

— Den vijfden Juli, mijnheer de graaf, het was op een Zaterdagavond.

— Hoe weet je dat zoo precies? vroeg Raffles.

— Omdat den volgenden dag mijn vrouw jarig was en ik alle moeite had, om hetgeen ik gezien had dien dag niet te vertellen aan mijn broers en zwagers, die mijn vrouw kwamen feliciteeren, maar ik had met Blake afgesproken er onzen mond over te houden en ik heb het dan ook niet gedaan.

— Nu, ik dank jullie beiden wel voor jullie duidelijke antwoorden en ik kan je wel vast de verzekering geven, dat naar mijn meening Miss Elliot onschuldig is en dat ik, als ik dat bewijzen kan, dat voor geen klein deel te danken heb aan jullie heldere en duidelijke antwoorden. Jullie kunt nu wel gaan, maar loop even met Gaston mee naar de keuken, daar heb ik het een en ander voor jullie klaar laten zetten.

— Jawel, mijnheer de graaf, zei Blake, die het woord voor beiden voerde, jawel mijnheer de graaf, maar als ik u vragen mag, wat moet ik de politie antwoorden?

— De waarheid, vriend Blake, de waarheid en niets anders dan de waarheid. Het is zelfs heel goed mogelijk, dat ik voorloopig niet bewijzen kan, hetgeen ik vermoed en dat de zaak voor het gerechtshof komt. In dat geval zullen jullie als voornaamste getuigen worden opgeroepen, en ook dan niets anders dan de waarheid. Hebben jullie dat goed begrepen?

— Jawel, mijnheer de graaf, antwoordden beiden en verlieten buigend het vertrek.

— Zeg, Edward, zei Brand, nadat de beide mannen zich verwijderd hadden, je moet me nu toch eens wat méér vertellen, want om je de waarheid te zeggen, begrijp ik van het heele geval niets. Ik meen te hebben gezien, dat hetgeen de mannen je vertelden, erg in je smaak viel en ik heb ook wel zoo'n klein vermoeden, dat het met de data niet zuiver is, maar het rechte begrijp ik er nog niet van. Heb je al een vermoeden?

— Neen, Charly, dat heb ik tot mijn spijt nog niet, maar ik weet wel bijna zeker, dat in ieder geval Miss Elliot niet bij het geval betrokken is. Kijk maar.

Raffles stelde nu de twee portretten van de jonge vrouw naast elkaar op zijn lessenaar, zoodat beide vrienden ze tegelijkertijd konden zien.

— Vindt jij er ook geen reusachtig onderscheid tusschen? vroeg Raffles.

— Ongetwijfeld, antwoordde Brand. Het toeval wil, dat het model zich in dezelfde houding heeft laten fotografeeren, maar als dat niet het geval was geweest, zou ik er heusch aan hebben getwijfeld of we haar, als zijnde dezelfde, zouden hebben herkend. En toch als je weer goed kijkt, hebben kin, neus en mond precies denzelfden vorm. Wat een andere haardracht een vrouw toch ontzettend kan veranderen. Het is haast ongeloofelijk!

— Ja, dat vind ik ook, Charly, gelukkig daarom dat we de bewijzen voorhanden hebben. Want kijk eens hier.

Raffles haalde nu het begeleidende briefje van den Parijschen fotograaf te voorschijn en liet het Brand lezen.

— Zie je wel, het staat er duidelijk:

„Hiermede verklaar ik, ondergeteekende, „Charles Furnelle, dat Miss Elliot zich bij mij „op het atelier op den 2den Juni van dit „jaar heeft laten fotografeeren, ten bewijze „waarvan ik het gemaakte portret hierbij „insluit. Ondergeteekende is bereid dit zoo „noodig onder eede te bevestigen.

— Dat is een prachtig document, Charly. De beide mannen hebben positief verklaard, dat Miss Elliot er uitzag als op het eerste portret, dat ik zoo juist uit het lijstje heb gehaald, dat in haar eigen huis stond, terwijl zij op dien

datum er zoo niet kan hebben uitgezien. Zij zouden dat hebben moeten opmerken.

— Alles goed en wel, Edward, maar zij hebben het toch gezien.

— Jawel, maar nu breng ik hun eigenaardige verklaring in verband met hetgeen ik vroeger al opgemerkt heb.

In de eerste plaats waarom hebben de zoogenaamde moordenaars er niet voor gezorgd het lijk op doelmatiger wijze te verbergen of er zich van te ontdoen en ten tweede, waarom hebben zij, als zij geen ander middel wisten, niet de voorzorg genomen om de luikgaten af te sluiten of de gordijnen voor de ramen te schuiven. Nog erger, waar komt die man vandaan, die hun er op opmerkzaam maakt, dat zich in die vertrekken een zeker drama afspeelt?

Dit alles lijkt er op alsof het er op aangelegd was, dat het door iemand zou worden gezien, die het later zou kunnen getuigen.

— Dat ben ik met je eens, maar Blake en Smith hebben dan toch maar gezien, dat Miss Elliot en Turner in het vertrek bezig waren en zooals jij toch ook hebt gehoord, zijn ze in hun verklaringen op dat punt zeer positief.

— Ja, Charly en dat is maar gelukkig ook, want als ze dat niet waren, zou ik het heel wat moeilijker vinden.

— Wat moeilijker vinden?

— Wel te bewijzen, dat zij het slachtoffer geweest zijn van een gezichtsbedrog.

— Zou je dan denken, dat hetgeen zij gezien hebben, niet gebeurd is?

— Jawel, maar niet door de verdachten.

— Wacht eens, nu ga ik zien waar je heen wilt. Je veronderstelt dat hier eenvoudig een comedie is opgevoerd, waarbij de comedianten zich hebben vermomd als Miss Elliot en Turner. Ja, dat zou mogelijk zijn, maar dat zal je toch moeilijk kunnen bewijzen.

— Nu, misschien zou me dat toch wel gelukt zijn, maar ik ben van een andere opinie.

— Wat denk je dan?

— Dat zal ik je vertellen. Eerst dacht ik ook werkelijk, dat acteurs een ontzettend drama hadden opgevoerd, maar nu ben ik van oordeel, dat het een gezichtsbedrog betreft, dat niet alleen de personen, maar ook de kamers betreft.

— De kamers?

— Ja, de kamers! Luister maar eens goed,

Nog niet zoo heel lang geleden heb je me een heel duidelijke verklaring gegeven van het stereoscopisch verschijnsel en onder andere gezegd, dat de verschillende standplaats van onze oogen, die ongeveer 65 millimeter van elkaar zijn verwijderd, in staat is een zò groot verschil te weeg te brengen, dat daaruit het plastieke beeld, dat wij in den stereoscoop kunnen bewonderen, resulteert. Welnu, toen ik die twee gaten in het luik zag, die niet 65 millimeter, maar evenveel centimeter van elkaar verwijderd staan, dacht ik er aan, dat het verschil tusschen twee personen, die elk voor een gat hadden plaats genomen, te zien zouden krijgen, tamelijk groot moest zijn.

Ik heb daarvan dan ook hedenavond de bevestiging gekregen. Want Blake, die door het rechtergat had gekeken, zag het buffet met de twee brandende kaarsen, die er op stonden zeer duidelijk, terwijl hij niets van de theetafel zag. Smith daarentegen, die door het linkergat keek, zag van het buffet maar de helft, en dus ook maar één kaars, terwijl hij aan den anderen wand maar een klein stuk van de theetafel zag. Dat klopte dus volkomen met jouw theorie. Je ziet daaruit, dat ik een goed leerling ben geweest.

— Ja, Edward, dat ben je ook, ik sta er verbaasd van.

— Dank je voor het compliment, Charly, maar nu moet je nog eens even verder luisteren, want het gekste komt nog. Het vervelende van de geschiedenis is, dat ik hetzelfde ook niet begrijp, want zoo op het oog lijkt het onmogelijk..... maar laat ik me zelf niet vooruit loopen. Luister. Hetgeen de beide mannen hebben gezien op den vijfden Juli klopt volstrekt niet met hetgeen zij vanavond hebben gezien. Beiden beweren, dat zij geen kaarsen hebben zien branden, ofschoon de verlichtingswijze blijkbaar hetzelfde is geweest. Verder hebben zij geen van tweeën ook maar een stukje van het buffet gezien en wel de thee-

tafel aan den anderen wand, waarvan er een nu maar een klein stukje heeft gezien en de ander heelemaal niets. Je zoudt waarachtig geneigd zijn te denken, dat ze het vertrek averechts verkeerdd hebben gezien.

Begrijp je wat ik bedoel? vroeg Raffles aan Brand, die het betoog niet goed scheen te hebben gevolgd.

— Jawel, ik begrijp wel waar je op doelt, maar.....

— Wacht, zei Raffles, ik zal het voor je uitteekenen.

Terwijl hij dit zeide, haalde hij uit een der laden van zijn lessenaar een vel papier en zocht in zijn zakken naar een potlood. Uit zijn vestzak haalde hij dit laatste te voorschijn, tenminste zoo dacht hij, maar toen hij wilde gaan teekenen, merkte hij dat het geen potlood was. Hij kon er geen lijnen mede voortbrengen. Hij bekeek het voorwerp wat naderbij en bleef enkele oogenblikken in gedachten verdiept staan.

— Wat is dat, Edward? vroeg Brand.

Raffles overhandigde hem het voorwerp.

— Dat is een stuk van een koolspits, zei Brand.

— Ja, dat heb ik ook gezien, hernam Raffles, maar ik begrijp niet hoe dat in mijn zak komt.

— Wacht eens, zei Brand hierop, is dat niet het ding waarover je in de kamer op Rockingham-House bent uitgegleden, toen....

Brand zweeg eensklaps, want hij zag, dat Raffles bleek werd. Doodsbleek.

Hij zag hoe zijn grijze oogen met een harden metaalglans glinsterden en hoe hij als een steenen beeld een paar seconden voor zich uit bleef staren.

Toen wendde Raffles zich om en siste tusschen zijn tanden Brand toe:

— Alle duivels uit de hel! Ik geloof dat ik er achter ben.

Hoofdstuk VI.

Het raadsel opgelost.

— Ik moet eerlijk bekennen, dat je me nieuwsgierig hebt gemaakt, Edward, zei Brand, want ik kan nog maar heelemaal geen verband zien

tusschen datgene wat de mannen hebben gezien en het stuk koolspits, dat je in je zak hebt gevonden.

— Neen, zoo op het oog zit daar ook niet veel verband in, maar ik zal 't je uitleggen: Je herinnert je natuurlijk wat de beide mannen ons hebben verteld.

Beiden hebben zij op den avond van den vijftien Juli precies hetzelfde gezien en laten we dat nu eens nagaan.

In de eerste plaats dienen we in het oog te houden, dat juist op het oogenblik, dat zij door de luikgaten begonnen te gluren, het drama een aanvang nam. Dat is op zijn zachtst gezegd zeer zonderling.

Ten tweede zagen zij een man en vrouw in de achterkamer bezig met een geheimzinnig werk. Zij konden de gelaatstreken van beiden niet onderscheiden en zouden dus nooit hebben kunnen getuigen, dat het Miss Elliot en Turner waren geweest, die zij hadden gezien, indien zoowel de man als de vrouw niet naderbij was gekomen. Dit deden zij dan ook, maar hoe? Eerst de vrouw. Zij ging echter niet, zooals men zou mogen verwachten naar het midden tusschen de twee kamers, neen, het werd donker, geen van beide toeschouwers door de luikgaten zagen iets. Toen het weer licht werd, stond Miss Elliot onbeweeglijk tusschen de twee kamers in en deed.... niets. Het was precies alsof zij haar gelaat aan mogelijke spionnen had willen toonen. Alsof ze wou zeggen: bekijk me nu maar eens goed, dan kan je later getuigen, dat je me hebt gezien.

Met den man ging het evenzoo. Na een poosje werd het weer donker en toen zij weer konden zien, stond Turner op dezelfde plek als waar even te voren Miss Elliot had gestaan, ook alsof hij zich even van dichtbij wilde laten bekijken.

Dit alles duidt, naar mijn meening, op een weloverlegd plan. Gelukkig, dat zij, die het plan hebben opgemaakt, een fout hebben begaan, een fout, die zij niet hebben kunnen voorkomen, omdat zij niet wisten, dat Miss Elliot een maand tevoren haar haren had laten afknippen.

Nu zou dit alles nog het werk kunnen geweest zijn van twee handige tooneelspelers, die zich daar in huis hadden verkleed en geschminkt, maar ik weet nu bijna zeker, dat zij het niet hebben gedaan, tenminste niet op dien avond. Het was ook wel wat riskant, want zij konden toch immers niet weten hoe lang zij daar hadden moeten blijven. Zij wisten toch niet vooruit,

wanneer er twee lieden tegelijk langs het huis zouden komen. En zij moesten er twee tegelijk hebben, omdat die dan later als getuigen zouden kunnen optreden, die elkaar op geen enkel punt tegen zouden spreken.

Verder had het ook kunnen gebeuren, dat de twee mannen, nadat zij die geheimzinnige werkzaamheden hadden gadegeslagen, verslag waren gaan uitbrengen bij de politie. In dat geval zouden zij zich in alle haast hebben moeten verkleeden en afschminken en zich moeten verwijderen op gevaar af, dat zij anders zouden ontdekt zijn.

Raffles zweeg even en van die gelegenheid maakte Brand gebruik om te zeggen, dat hij nog niet begreep waar zijn vriend naar toe wilde.

— Zoo aanstonds zal het je duidelijk worden, Charly, zei Raffles, nog even geduld.

We gaan nu de stoute veronderstelling uiten, dat er dien avond in Rockingham-House geen lijk onder den vloer is gelegd. Maar wel weten we zeker, dat twee personen het hebben gezien. Hoe kan dat?

Zooals je je zult herinneren, heb ik er al over gesproken, dat het zeer waarschijnlijk gezichtsbedrog is geweest en dat de beide mannen daarvan het slachtoffer zijn geworden.

Laten we weer eens aannemen, dat dit inderdaad het geval is geweest. In dat geval moeten we uitmaken wat dat gezichtsbedrog is geweest.

Bij die veronderstelling hebben we één hulp en die is gelegen in het feit, dat de mannen, die de kamer van een verschillend standpunt hebben bekeken, want de luikgaten staan zoowat een halve meter van elkaar, niettegenstaande dat toch hetzelfde hebben gezien.

Nu redeneer ik zoo: Wanneer wij beiden op een halven meter afstand van elkaar, maar overigens op één lijn naar een schilderij kijken, zien wij absoluut hetzelfde, omdat we niet naar een natuurvoorwerp kijken, maar naar een afbeelding daarvan. We gaan nu weer een veronderstelling maken en wel deze: de beide mannen hebben niet twee werkelijke, bestaande menschen gezien, maar een afbeelding van hen en ook van de kamer. Deze afbeelding was beweeglijk, waaruit volgt...

Brand liet Raffles den zin niet voleindigen. Met zijn linkerhand greep hij den rechterpols

van zijn vriend en gaf zich met de rechterhand een klinkende klets tegen het voorhoofd.

— Uilskuiken dat ik ben! Dat ik dat niet eerder heb begrepen? Ja natuurlijk, ik zie het als het ware voor mij gebeuren. De mannen hebben natuurlijk door de luikgaten gekeken naar een bioscoopvertooning.

— Juist Charly, dat is ook mijn overtuiging. Alles wijst daar op. Dat telkenmale verduisteren van het vertrek, bijvoorbeeld. Dat was nodig, omdat de vertoener dan een stilstaand projectiebeeld op het doek moest brengen en als hij dat gedaan had, zonder eerst het licht uit te draaien, zouden de toeschouwers het natuurlijk hebben gemerkt.

Ook is hierdoor verklaard waarom de beide mannen, ofschoon zij een halven meter van elkaar stonden, toch precies hetzelfde hebben gezien. Het eenige, dat mij nog een weinig twijfelachtig voorkomt is het feit, dat de mannen niet gezien hebben, dat zij tegen een projectiedoek aankeken, inplaats van in een werkelijke kamer.

— Dat moet je niet zeggen, Edward. Er bestaan projectiedoeken, die voorzien zijn van een zeer fijne kalklaag, zoodat de structuur van het linnen absoluut onzichtbaar blijft. Dan moet je niet vergeten, dat de mannen slechts met één oog hebben kunnen kijken. Het is een eigenaardig verschijnsel in de natuur, dat, wanneer wij met één oog naar een vlak voorwerp, bij voorbeeld een schilderij of, zooals hier, naar een projectiebeeld kijken, dit voorwerp veel meer plastiek krijgt dan wanneer wij er met twee oogen naar zien en als we dan verder aannemen, dat het projectiebeeld gekleurd is geweest, dan kan ik me best voorstellen, dat zelfs een veel meer ontwikkeld persoon er ingelopen zou zijn en het trilbeeld voor de werkelijkheid zou hebben aangezien.

Wanneer we ten slotte aannemen, dat er ge-projecteerd is met de dunne koolspitsen waarvan jij een stuk in de kamer hebt gevonden en, me dunkt, dat kan niet anders dan daar afkomstig van zijn, want wie zou anders met booglicht in een woonvertrek hebben gewerkt, dan is het licht niet al te sterk geweest, want de sterke booglampen, die in de projectietoestellen van de bioscooptheaters worden gebruikt, hebben veel dikkere koolstaven. Alleen vraag ik me af welke

godvergeten schurk het in zijn hoofd heeft gehaald op die weergalooze manier...

— Wel, Charly, dat vraagstuk vind ik al heel eenvoudig op te lossen. Laten we eens nagaan wie het kan hebben gedaan. Het moet natuurlijk iemand geweest zijn, die er belang bij had, dat het schelmstuk uitkwam en dat het zou worden toegeschreven aan een ander, in dit geval aan Turner.

Heeft Turner vijanden? Te oordeelen naar de levenswijze van den eenvoudigen man, neen; vijanden zijn er dus niet. Blijft over iemand die op winstbejag uit is. Wie heeft er voordeel bij, wanneer Turner dood is? Wie heeft er voordeel bij, wanneer mevrouw Turner dood is? Niemand. Maar wie heeft er voordeel bij wanneer beiden dood zijn?

— Je bedoelt toch niet Blackburn? schreeuwde Brand bijna, daar hij zich bij het denkbeeld alleen reeds opwond.

— Ja zeker bedoel ik Blackburn. En ik zweer je, dat ik me niet vergis. Alle feiten wijzen hem als het ware met den vinger aan.

Zijn contract met Turner geeft hem alle rechten, die uit hun zaak voortvloeien, als het echtpaar overleden is. Beiden zijn nog jong en gezond. Dus vermoorden. Allebei te vermoorden zou voor hem zeer gevaarlijk geweest zijn, want iedereen zou zich hebben afgevraagd, wie dat gedaan zou kunnen hebben. Als men consequent doorgeredeneerd had, zou al spoedig de verdenking op hem zijn gevallen. Dat kon dus niet. Wat ging hij nu doen? Met een duivelsche geslepenheid maakte hij gebruik van zijn wetenschap, dat Turner Miss Elliot lief had.

Op welke manier hij het gedaan heeft, weet ik niet, maar hij heeft mevrouw Turner in de een of andere hinderlaag weten te lokken en gedood.

Nu moest ook Turner er aan gelooven en wat was veiliger voor hem, dan, als hij het zo kon schikken, dat men den man voor den moordenaar van zijn eigen vrouw aanzag, hem daarvoor veroordeelde en ophing? Het is duivelsch slim overlegd en dat de kerel absoluut geen geweten heeft, bewijst het feit, dat het hem zelfs niet kon schelen als hij nog een derde slachtoffer maakte. Want Miss Elliot zou hetzelfde lot boven het hoofd hebben gehangen.

— Maar alles goed en wel, Edward, aldus

nam Brand nu weder het woord, dit alles is mij en jou nu wel heel duidelijk, maar zou je denken, dat men onze uiteenzetting zal willen gelooven. Zou je denken, dat een rechter, dat een jury de verdachten hierop zouden vrijspreken en Blackburn als den waren schuldige veroordeelen? Ik voor mij geloof dat niet.

— Neen, Charly, ook ik geloof dat niet en daarom zullen we nog eens moeten overleggen, hoe we zullen optreden met de grootst mogelijke kans op slagen. De eenige stukken van overtuiging, die wij hebben, zijn het stuk koolspits en de foto van den Parijschen fotograaf met diens begeleidenden brief.

Hoofdstuk VII.

In het hol van den leeuw.

Nadat Raffles nog eenigen tijd met zijn vriend en secretaris over de zaak had gesproken, kwamen zij overeen, dat een poging moest worden gedaan om de film, die Blackburn had gemaakt, machtig te worden, teneinde die als stuk van overtuiging te kunnen toonen.

Met zijn gewone voortvarendheid verzuimde Raffles geen oogenblik. Hij waarschuwde Henderson en deelde hem mede, dat hij nog dienzelfden nacht naar Southampton wilde vertrekken. De reusachtige chauffeur, die zich altijd verheugde als zich iets voordeed, dat in strijd was met den gewonen gang van zaken, scheen ook dit een kolfje naar zijn hand te vinden en haastte zich naar de kleine haven, waar de „Zeemeeuw” gemeerd lag, om het vaartuig reisvaardig te maken.

Toen Raffles en Brand hem dan ook na een half uurtje volgden, was het fraaie, witte motorschip geheel gereed om de reizigers te herbergen.

Terwijl Henderson met een verbluffend gemak, dank zij de electriche besturing, de boot in zijn eentje navigeerde, zochten Raffles en Brand hun hut op, om nog een uurtje rust te genieten, want na het verstrijken van dien tijd zouden de lichten van Southampton reeds in het gezicht zijn. De snelvarende motorboot deed er een derde van den tijd over, die een gewone stoomboot zou noodig hebben gehad.

Het was nog pikdonker toen de twee vrienden voet aan wal zetten. Zij dröegen Henderson de zorg van het schip op, hetgeen aan den reus wel toevertrouwd was en gingen op zoek naar een garage, waar zij op dat uur van den nacht een auto zouden kunnen huren, teneinde zich naar Londen te begeven.

Het geluk was hen gunstig en na een aan-

zienlijk onderpand in geld te hebben gegeven, kreeg Raffles de beschikking over een grooten open wagen, die, tot zijn vreugde, ook zeer snel was. Zij volgden den beroemden, reeds door de Noormannen aangelegden straatweg over Winchester en Croydon en kwamen precies half vier te Londen aan.

— Waar gaan we heen? vroeg Brand, terwijl hij het stuurrad aan Raffles overgaf.

— We gaan naar Southwark, Charly, dus we behoeven de London Bridge niet over. Ik heb informaties ingewonnen. Het atelier van Blackburn ligt in Rodney road Newington. Hier is het adres.

Raffles gaf Brand een strookje papier, waar het adres op stond geschreven.

Met zekere hand stuurde Raffles de auto door de nog verlaten straten, tot hij in Southwark kwam, waar hij zich bij de eerste de beste garage, die hij zag, aanmeldde om den wagen te stallen.

Zij vervolgden hun weg verder te voet en kwamen weldra voor het groote gebouw, dat de filmateliers van Blackburn, Turner & Cie. huisvestte.

Zonder de opmerkzaamheid van den dienstdoenden politie-agent te trekken, bekeek Raffles den gevel eens en zei:

— Charly, jongen, we moeten aan de achterzijde zien te komen, want de voordeur durf ik niet goed door. Ik zou wel kunnen probeeren om het slot te forceeren, maar het is best mogelijk, dat het een ingewikkeld slot is en dan zou het mij te lang ophouden. Het beste lijkt mij toe, wanneer wij de brandladder, die je daar terzijde van het huis ziet, kunnen bereiken. De sloten van de branddeuren zijn gewoonlijk niet

gesloten, of, als dat wel het geval is, dan be-
teekent zoo'n slot toch niet veel. Laten we maar
eens gaan zien.

Zij begaven zich nu door Chatham Street naar
de achterzijde van het groote huis, dat een blinden
muur had op Chatham Place. Hoog en on-
bereikbaar strekte zich dit opgemetselde vlak
zonder een enkel steunpunt voor de oogen van
de beide vrienden uit.

Raffles echter wist overal raad op. Hij was
als een menselijke vlieg, die evenals dit insect,
zonder eenig enkel steunpunt, overal tegen op
kan klimmen. Eerst nam hij den voorzorgsmaat-
regel, een zwartfluweel halfmasker, dat hij altijd
bij zich droeg, voor zijn gelaat te binden, toen
haalde hij een handvol metalen pinnen uit zijn
zak en stak een daarvan tusschen een voeg der
steen. Een tweede volgde, doch deze werd
een weinig hooger geplaatst. Met zijn rechter-
been op de laagste pin en zich met twee vingers
die hij om de tweede pin klemde, in evenwicht
houdend, stak hij met de rechterhand een derde
in den muur en zette daar aanstonds zijn linker-
been op. Toen kwam een vierde pin uit zijn
zak en zoo ging hij voort tot hij op een gege-
ven oogenblik op de hoogte van de eerste étage
was aangekomen. Daar bevond zich een klein
raampje, dat hem nu verder tot steun diende.
Langzaam werkte hij zich omhoog, kalm en met
zekerheid, die zelfs Brand met verbazing sloeg.

De straat, waar Raffles dit kunststuk volbracht,
was zelfs overdag eenzaam en weinig betreden,
zoodat hem dit thans in het holle van den nacht
uitstekend van pas kwam.

Brand zag nu, dat hij bijna de onderste trede
van de brandladder, die zich langs den geheelen
zijgevel uitstreckte, bereikt had. Nog twee pinnen;
nog één! Daar was hij er!

Vóór hij verder ging, keek hij behoedzaam
naar alle kanten, om zich te overtuigen, dat zijn
nachtelijke klimpartij door geen vreemde oogen
was gezien en greep toen naar de kruk van een
matglazen deur. Zij week onmiddellijk naar bin-
nen open. De deur was dus niet op slot.

Brand, die beneden was blijven staan, zag hoe
zijn vriend de deur zonder eenig gerucht te ma-
ken, opende en weer sloot. Hij was naar binnen
gegaan en Brand bleef niets anders over dan
geduldig wachten.

In het onzekere verkeerende hoe lang Raffles

binnen zou blijven en waar en wanneer hij weer
te voorschijn zou komen, besloot hij met kalmen
stap een geregelde ronde om het huis te maken
aldus als het ware de wacht buitenshuis betrek-
kende.

Zijn geduld werd lang op de proef gesteld.
Reeds begonnen de sterren aan den lichter wor-
denden hemel te verbleeken en nog steeds was
Raffles binnen. Brand werd een weinig onge-
duldig en was ook niet geheel en al gerust.
Het zou toch best kunnen zijn, dat er in het
groote gebouw een nachtwaker aanwezig was,
die den insluiper overvallen en neergeslagen had.
Die gedachte deed hem het bloed naar het hoofd
stijgen, want er was voor Brand niets ellendigers
te moeten bedenken, dat dit alles kon gebeuren,
zonder dat hij een hand ter redding kon uitsteken.

Hij was reeds bij zich zelf aan het overleggen
of het niet het beste was langs denzelfden weg het
huis binnen te gaan, toen Raffles eensklaps naast
hem stond. Hij was, nadat hij zijn exploratie-
tocht had voleindigd, eenvoudig door de voor-
deur naar buiten gegaan.

— Ga je mee, Charly? — vroeg hij eenvou-
dig, — ik ben klaar, dan zal ik je onderweg
mijn wedervaren vertellen.

Terwijl hij dit zei, haalde hij de onderste pin-
nen uit den muur en liet de rest eenvoudig zitten.

Onderweg naar de garage en ook terwijl zij
in den wagen zaten, bewaarde Raffles het stil-
zwijgen. Hij scheen in gedachten verdiept en
Brand wachtte zich wel hem in zijn overpein-
zingen te storen.

Eerst toen zij te Southampton weer goed en
wel op de „Zeemeeuw” zaten, kwam Raffles
met zijn verhaal voor den dag.

— Ik heb niet veel geluk gehad, Charly, —
aldus begon hij, — we hebben met een verdui-
veld slimmen kerel te doen en hoe meer ik er
over nadenk, hoe beter ik inzie, dat wij met dat
heerschap nog niet klaar zijn. Het zal nog een
heele dobber worden.

Hoe goed ik ook heb gezocht, ik heb niets
kunnen vinden, ten minste niets van hetgeen ik
gehoopt had te zullen ontdekken.

Blackburn heeft alles zonder eenigen twijfel
vernietigd, wat hem en zijn opzet zou kunnen
verraden.

In hoofdzaak heb ik mijn aandacht gewijd
aan zijn kantoor en geen kast, geen lade van

zijn lessenaar ondoorzocht gelaten. Dit alles heeft nog al wat tijd in beslag genomen, omdat ik zoo voorzichtig ben geweest niets te beschadigen en alles weer in zijn oorspronkelijken toestand terug te brengen. Want ik zou voor al het geld in de wereld niet willen, dat hij argwaan kreeg, dat wij of een ander hem verdachten, vooral niet nu wij geen bewijzen in handen hebben kunnen krijgen en wij die zelf moeten maken.

— Moeten wij de bewijzen maken?

— Ja Charly, ik zal je aanstonds vertellen hoe.

Zooals ik dan zei, heb ik op zijn kantoor niets gevonden. Ik kon de verzoeking niet weerstaan eens even een kijkje te nemen in de brandkast, maar dat is niets gedaan, hoor. Het schijnt dat mijnheer een hoop geld aan kan, want er lag wat contant geld in de kleine kas, ik denk ongeveer een honderd pond of zoo en dat was alles. Het zou mij niets verwonderen als hij nu reeds geld had opgenomen, waarop hij nog geen recht had en dat hij er vast en stellig op rekent, dat Turner tot den strop wordt veroordeeld, zoodat hij dan doodgewoon de zaken alleen kan voortzetten, en er geen haan naar kraait, dat hij in geldverlegenheid heeft gezeten. Ik heb daarom voor alle zekerheid eenige posten uit het kasboek, dat ik zag liggen, genoteerd, want het zou wel kunnen zijn, dat die cijfers mij nog van pas komen.

Toen ik op zijn kantoor niets vond, bracht ik alles weer in denzelfden toestand terug en ben eens op het atelier gaan neuzen. Het donkere vertrek, waar de films ontwikkeld, gefixeerd, gespoeld en gedroogd worden, interesseerde mij natuurlijk het meest en ik heb daar dan ook geruimen tijd zoek gebracht. Zooals ik je al zei, te vergeefs. Tenminste wat betreft het vinden van een of ander stuk van overtuiging.

Maar toch geloof ik, dat mijn bezoek niet geheel en al tevergeefs is geweest. Terwijl ik zoo in mijn eentje liep te zoeken, spookten er allerlei gedachten door mijn brein en ik pijnigde mijn hersens met de vraag, op welke wijze wij Blackburn zouden kunnen ontmaskeren. Ik kwam toen op het volgende idee. Misschien vindt je het wel wat erg fantastisch, maar naar mijn meening heeft het wel kans van slagen.

— En dat plan is? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je vertellen. Zoo goed als

Blackburn in staat is geweest een film samen te stellen, die door de mannen voor een werkelijk zich afspelend drama in het leegstaande huis werd aangezien, even goed kunnen wij dit ook doen.

— Met je verlof Edward, hoewel ik nog niet inzie, dat ons een dergelijke film van veel nut kan zijn, zouden we moeten beschikken over een opneemapparaat, waarin precies dezelfde lens zit als waarmee de eerste film is opgenomen.

— Juist Charly, daar heb ik aan gedacht. Er stonden vijf toestellen in de opneemzaal en alle hadden dezelfde lens. Het was een Aldis Anastigmat van Taylor, Taylor & Hobson van 45 millimeter brandpunt. We zouden ons dus een dergelijk toestel kunnen aanschaffen. Maar tot mijn geluk vond ik in een der kasten in het ontwikkelvertrek een lens liggen. De glazen waren met een laag stof bedekt, waaruit ik afleidde, dat men het bestaan van die lens vergeten was, zoodat ik haar, zonder vrees voor ontdekking, durfde meenemen. Achteraf beschouwd, geloof ik echter dat we er toch niets aan hebben, want nadat ik de glazen had schoongemaakt, bleek er aan één kant een kras in te zitten.

— Mag ik de lens eens zien? vroeg Brand.

— Met genoegen. En Raffles reikte hem de in fraai koper montuur gevatte lens over.

Brand bekeek het instrumentje met een critisch oog, gaf het terug en zei:

— Gefeliciteerd, Edward, met deze aanwinst. Dat krasje heeft niets te beduiden, misschien veroorzaakt het een weinig lichtverlies, maar dat is zóo miniem, dat het niets zal hinderen. Als we nu een toestel koopen en er deze lens in laten monteeren, dan kunnen we het drama opvoeren, ofschoon ik niet geloof, dat ons dat nader tot ons doel zal brengen.

— Dat zal je misschien nog meevallen, Charly. Je moet je oordeel nog maar even opschorten, totdat ik je alles heb uitgelegd. Dus die lens is goed?

— Uitstekend zelfs.

— Mooi, dan hebben we alleen nog een projectietoestel noodig, een fijn gekalkt doek en nog eenige andere kleinigheden. Om zooveel mogelijk te kunnen beschikken over identiek materiaal heb ik een negatieve en positieve rolfilm meegenomen. Er lag daar in het magazijn een ontzettende hoeveelheid filmrollen van allerlei lengte, zoodat ik

dat best doen kon, zonder dat ik gevaar loop, dat het ontdekt wordt.

— Daar heb je heel goed aan gedaan, Edward, want er is veel verschil in fabrikaat 'en het is natuurlijk zaak zooveel mogelijk hetzelfde materiaal te gebruiken, wanneer je tenminste, wat ik veronderstel, een film wilt maken, die zooveel mogelijk op die van Blackburn gelijk.

— Natuurlijk, Charly. We gaan morgenochtend direct aan den gang, want we hebben geen tijd te verliezen. Binnen enkele dagen wordt de instructie tegen de verdachten natuurlijk gesloten en wordt de zaak naar het gerechtshof verwezen. Zooals ik heb gehoord wordt zij naar alle waarschijnlijkheid op Guernsey behandeld en dat komt mij prachtig te stude. Over een dag of veertien moeten we dus alles klaar hebben en dat zal met het oog op het kleuren van de film kort genoeg zijn.

— Sapristi, dat is waar ook, Edward, we moeten natuurlijk een gekleurde film hebben. Daar had ik nog niet eens aan gedacht.

— Ik wel, Charly.

— Zoo? En wie moet dat dan doen?

— Wel, wij natuurlijk. Ik ontken niet, dat het een heel werk zal zijn, maar we mogen tegen geen moeite opzien, want het geldt hier het leven van twee onschuldige menschen.

— Dat is waar. Ik wil dan ook met genoeg mijn beste krachten er aan geven en mijn opmerking sloeg alleen maar op het feit, dat ik er aan twijfel of ik er bekwaam genoeg voor ben.

— Laat dat maar aan mij over, Charly. Ik ken je genoeg om te weten, dat jij met je grooten kunstzin daartoe zeker in staat zijt. Ik heb vroeger veel gedaan aan schablonen-werk en als ik me niet vergis, zal die handigheid me hierbij uitstekend te pas komen. Als jij dan zorgt voor het invullen der kleuren, dan ben ik geen oogenblik bang, dat het ons niet zal lukken.

— Maar Edward, verondersteld, dat wij er in slagen een goede duplicaatfilm te maken, hoe wil je die dan als bewijs, dat Blackburn de moordenaar is, gebruiken?

— Dat zal ik je vertellen, Charly, maar laten

we dan naar beneden gaan, want aan dek wordt het me te frisch.

En terwijl de beide vrienden zich naar het salon begaven om de zaak verder te bespreken, stuurde Henderson met vaste hand de motorboot naar het eiland, waar zij om ongeveer half negen aankwamen.

Op dien dag en ook gedurende vele volgende dagen was het een bedrijvig leven op Hauteville-House.

Brand had verschillende brieven te schrijven naar fabrikanten van bioscoopapparaten en aanverwante artikelen.

Toen zij eindelijk het geschikte apparaat hadden gevonden, moest in een daarvan de meegenomen Aldis-anastigmaat worden gemonteerd, voor welk doel de lens dan ook werd opgezonden.

Terwijl al deze voorbereidende maatregelen werden genomen, had Raffles een paar maal een onderhoud met Sir William Knox en diens dochter, daar hij laatstgenoemde wilde gebruiken als actrice voor de op te nemen film.

Het spreekt van zelf, dat Raffles nog al wat bezwaren had te overwinnen, want ten eerste voelde het jonge, eenigszins zwakke meisje zich weinig bekwaam, om een naar haar meening zoo moeilijke opgave bevredigend te vervullen en ten tweede zag zij er zeer tegen op om in het vertrek, waar mevrouw Turner had gelegen, te gaan comediespelen.

Maar Raffles wist haar met finen tact over te halen, door haar er op te wijzen, dat zij, door haar medewerking te verlenen, waarschijnlijk twee onschuldige menschen van den dood door den strop redde, terwijl zij tevens daardoor zou meehelpen den schuldige te vinden.

Zij zwichtte ten slotte dan ook voor de aangevoerde redenen en Raffles liet haar verscheidene keeren met Brand, die de rol van den heer Turner zou vervullen, repeteeren.

Met zooveel ijver en zooveel geestdrift wijdden de acteurs in dit lugubere drama zich aan hun taak, dat alles boven verwachting vlotte, zoodat, toen de benodigde toestellen arriveerden, de film onmiddellijk kon worden gedraaid.

Hoofdstuk VIII.

De gerechtszitting.

Het kwam precies zoo uit, als Raffles had gedacht. Voor er volle veertien dagen waren verloopen, kwam de zaak reeds voor.

Het nieuws had als een loopend vuurtje over het geheele eiland de ronde gedaan en iedereen, die maar even kon, had zich naar de openbare school gespoed, van welk gebouw een der grootste zalen als zittingszaal voor het gerechtshof was ingericht.

Hoewel het een flinke zaal was, moesten toch verscheidene nieuwsgierigen, die reeds lang van te voren in een groote rij hadden gestaan om toegelaten te worden, worden afgewezen.

Raffles en Brand hadden plaats gevonden tusschen de advocaten, iets waarvoor Mr. Dundee, de advocaat, die de verdachten zou verdedigen, had gezorgd.

Mr. Dundee, een nog jonge man, maar met groote aspiraties, had het een groote eer gevonden, toen graaf Palmhurst zich tot hem had gewend met dit verzoek en de graaf was nog meer in zijn achting gestegen, toen deze hem in vertrouwen had geromen en hem had medegedeeld wat hij van de zaak wist.

Op het oogenblik, dat de zitting zou aanvangen, zaten beiden in gespannen verwachting naar de deur te kijken en namen een ieder die binnentrad, goed op.

Reeds was de zaal tot berstens toe gevuld, toen de deur nogmaals openging en er een man van zeer donker uiterlijk binnentrad. Onmiddellijk gaven Raffles en Mr. Dundee elkaar met een nauwmerkbaaren wenk te verstaan, dat de gene dien zij verwachtten, was aangekomen.

De binnentredende was een knap man en zou waarschijnlijk ook een sympathiek uiterlijk hebben gehad, als zijn donkere, rustelooze oogen niet zoo dicht bij elkaar hadden gestaan. Hij was vergezeld van een zeer opzichtig gekleede dame, die niemand anders bleek te zijn dan Gaby Poesaldki, de beroemde Roemeensche filmdiva, die nog meer door hare exotische, dure toiletten dan door haar fraai spel zich een wereldreputatie had weten te veroveren.

De heer met het donkere uiterlijk was Black-

burn, de bioscopeigenaar en compagnon van den heer Turner, een der verdachten. Het was dus niets vreemds, dat hij nieuwsgierig was naar den afloop van het proces, dat over het leven of dood van zijn compagnon zou beschikken.

Zoodra de nieuw aangekomenen gezeten waren, stond Raffles op, begaf zich naar de portiersloge en telefoneerde daar een paar oogenblikken; toen keerde hij weer naar de zittingszaal terug.

Precies op tijd kwamen de rechters binnen. De jury bestond uit een tiental inwoners van Guernsey, die met deftige, van hun waardigheid bewuste gezichten in hun bank zaten.

Het eerst werd Turner binnengeleid. Hoewel hij betrekkelijk kort in voorarrest had gezeten, kon men duidelijk zien, dat zijn gezondheid onder de gevangenschap had geleden. Ook was het mogelijk, dat hij zich den dood van zijn vrouw, met wie hij veertien jaren gehuwd was geweest, erg aangetrokken had, maar hoe het ook zij, hij was bleek en zag er terneergeslagen uit.

Nadat de gewone vragen waren gesteld, werd de acte van beschuldiging voorgelezen, welke in hoofdzaak berustte op hetgeen de beide mannen, Blake en Smith gezien hadden. Vervolgens werd de verdachte aan een verhoor onderworpen.

Op de verschillende vragen werd door den verdachte kalm, maar vastberaden geantwoord. Hij erkende, zonder zich door zekere, berekende uitdrukkingen er te willen uitredder, dat hij Miss Elliot reeds lang lief had gehad, maar gaf ook duidelijk te kennen, dat hij er nimmer aan gedacht had, dat die genegenheid met een huwelijk zou bekroond worden, daar hij nimmer had willen scheiden, zoodat, daar zoowel hij als zijn vrouw nog jong en altijd zeer gezond waren geweest, hun verhouding altijd een platonische had moeten blijven.

Toen de rechter hem vroeg wanneer hij zijn vrouw het laatst had gezien, deelde hij in antwoord daarop mee, dat hij met haar een uitstapje had gemaakt naar Parijs, waar zij onder andere ook nog Miss Elliot hadden gesproken,

die daar reeds een maand verblijf hield. Zij waren half Juni naar huis teruggekeerd, met dien verstande, dat hij eerst naar Londen was gegaan, waar hij op zijn kantoor eenige belangrijke besprekingen had, daar zijn compagnon op den dag van zijn thuiskomst met verlof was gegaan. Zijn vrouw was naar Guernsey gegaan, maar het bleek, dat niemand haar had gezien. Sedert dien tijd waren alle nasporingen vruchteloos geweest en ook zijn advertenties hadden geen resultaat opgeleverd. Een alibi kon hij niet met zekerheid stellen, hetgeen blijkbaar als zeer verdacht werd beschouwd. Op een vraag van den rechter waarom hij aan de verdwijning van zijn vrouw niet meer ruchtbaarheid had gegeven, antwoordde hij, dat hij in de stellige meening verkeerde, dat zijn vrouw hem met opzet had verlaten om hem vrij te maken ten opzichte van zijn gevoelens tegenover Miss Elliot en de gedachte aan moord zelfs geen oogenblik bij hem was opgekomen.

Toen vroeg de rechter:

— Wat deedt ge op den avond van den vijftien Juli omstreeks negen uur met de andere verdachte in Rockingham-House?

Turner antwoordde hierop met vaste stem:

— Op den avond van den vijftien Juli was ik niet op Guernsey, dus kon ik ook niet in Rockingham-house zijn. Het laatst dat ik in dat huis ben geweest was ongeveer twee maanden vroeger en wel in gezelschap van mijn vrouw.

— Hebt u daar nog iets aan toe te voegen? vroeg de rechter.

— Niets, alleen wensch ik hier nadrukkelijk te verklaren, dat ik onschuldig ben aan moord op mijn echtgenoot.

Ofschoon Turner een zeer betrouwbaren indruk maakte, schenen deze woorden geen goede uitwerking te hebben op de rechters en de juryleden. Men was blijkbaar van oordeel, dat hij stond te liegen.

Toen het verhoor van Turner was afgelopen, kwam Miss Elliot aan de beurt. Zij was eveneens naar het uiterlijk zeer kalm, doch blijkbaar minder zenuwachtig dan Turner. Hare antwoorden gaf zij met klare, duidelijke stem, die zelfs niet in het minst beefde. Daar ook zij haar alibi niet kon stellen, stond haar zaak, naar het oordeel der aanwezigen zeer zwak.

Er werd druk in de zaal gefluisterd en de

verdachten werden door allen aangegaapt, alsof zij vreemde dieren waren. Het geroezemoes der stemmen verstomde echter onmiddellijk, toen de twee voornaamste getuigen werden opgeroepen. Blake verscheen het eerste.

Op verzoek van den rechter gaf hij een uitvoerig relaas van hetgeen hij op den avond van den vijftien Juli had gezien, welk verhaal een grooten indruk maakte, zoowel op de rechters als de juryleden, die allen, zonder uitzondering, met strakke, ernstige gezichten zaten te kijken.

Toen Blake gereed was, vroeg de rechter hem of hij absoluut zeker was van hetgeen hij gezegd had, daar het hier om twee menschenlevens ging. Wanneer de verdachten schuldig zouden worden bevonden, stond hen ongetwijfeld de dood door den strop te wachten.

Hierop gaf Blake een zeer waardig antwoord.

— Edelachtbare, zoo zei hij, ik ben mij zeer wel bewust van de gevolgen mijner verklaring en ik heb die dan ook met een bloedend hart afgelegd. Zoowel den heer Turner als Miss Elliot kende ik als zeer goede menschen, die ik nimmer in staat had geacht een dier, laat staan een mensch te dooden om welke reden dan ook. Maar men heeft mij een eed afgenomen en ik moet naar waarheid getuigen. Ik zou graag tien jaren van mijn leven willen geven, als ik ook maar één oogenblik onzekerheid had gekend, maar alles wat ik gezien heb dien avond, heeft een onuitwischbaren indruk op mij gemaakt, zoodat het nog levendig voor mijn geest staat. Wat ik heb gezien, heb ik u medegedeeld en ik kan daar — hoezeer het mij ook spijt — geen woord van terugnemen.

Een gemompel van bewondering ging door de zaal, toen deze getuige ging zitten.

Nu werd Smith door de veldwachters binnengebracht om zijn getuigenis af te leggen en wederom schenen de rechters en de jury geschokt door de volmaakte eensluidendheid van zijn verklaring met die van Blake.

Ook hem vroeg de rechter of hij ontwijfelbaar zeker was van hetgeen hij zei. Smith keek een oogenblik naar Raffles, die hem bemoedigend toeknikte en antwoordde toen zonder aarzelen, dat hij absoluut zeker was van zijn zaak.

Nu ving het requisitoir van den officier van justitie aan.

Zooals het in alle dergelijke gevallen gaat,

werd al het slechte, dat maar van de verdachten kon worden gezegd, met grooten nadruk naar voren gebracht. In dit geval was het natuurlijk de genegenheid van Turner voor Miss Elliot, welke als de oorzaak van al het kwaad werd gememoreerd. De officier was ongetwijfeld een kundig en nauwgezet ambtenaar, maar daar tot dusverre geen getuigen hadden kunnen verklaren, dat de moord onder hun oogen had plaats gehad en alleen moest worden afgegaan op hetgeen gezien was in Rockingham-House, meende deze ambtenaar dat hij niet genoeg sterke uitdrukkingen kon gebruiken om te wijzen op een ongeoorloofde liefde, die als reeds zoo vaak, ook hier, de oorzaak was geweest van een gruwelijke misdaad.

De officier sprak met zoo'n gloed en overtuiging, dat het publiek er door werd aangegrepen. Ook de juryleden waren zichtbaar onder den indruk. Men behoefde geen kenner van rechtszaken te zijn, om te constateeren, dat de zaak er voor de verdachten zeer slecht uitzag, hetgeen er niet beter op werd, toen Turner onder de redevoering van den officier zijn handen voor het gelaat sloeg en men zijn lichaam zag schokken van het snikken. Miss Elliot bleef, voor het uiterlijk althans, onbewogen en door velen werd reeds gefluisterd, dat zij de hoofdschuldige zou zijn, hetgeen op te maken viel uit hare onverschillige houding.

Een filosoof had hieruit de gevolgtrekking kunnen maken, dat, of men zich berouwvol toont of onverschillig, dit in de oogen van het publiek als even erg wordt aangezien en altijd ten nadeele van den verdachte wordt uitgelegd.

Er waren echter blijkbaar geen filosofen onder de aanwezigen, want allen waren geneigd onder den indruk van de woorden van den officier van justitie te denken, dat de verdachten zonder twijfel ook de moordenaars waren. Wel echter verwonderde men zich er over, dat de advocaat van de verdachten met geen enkel woord den officier in de rede was gevallen, geen enkele vraag had gesteld en blijkbaar een weinig onverschillig de zitting bijwoonde. Men beschouwde dit algemeen als een zeker teeken, dat zijn pleidooi zeer zwak zou zijn en hij zich alleen op het gebrek aan overtuigende bewijzen zou beroepen.

Maar Mr. Dundee had andere plannen. Hij

zou beide verdachten verdedigen en scheen met ongeduld te wachten op het oogenblik, waarop hem het woord zou worden verleend.

Hij begon met hulde te brengen aan den rechter voor diens bekwame leiding, aan den officier van justitie voor diens bezadigde rede, waarop hij echter alleen dit had aan te merken, dat er in vergefen was aan te stippen, dat de verdachten wel is waar elkaar lief hadden, maar dat die liefde platonisch was geweest tot de verdwijning van mevrouw Turner en dat van af het oogenblik, dat de zekerheid bestond, dat mevrouw Turner als slachtoffer onder moordenaarshanden was gevallen, zelfs alle relaties tusschen beiden was verbroken, in plaats dat, zooals men had mogen veronderstellen, de verhouding aan innigheid gewonnen had.

Spreker zeide vervolgens, dat dit slechts de inleiding was tot zijn eigenlijke rede en dat hij dit slechts vermeld had om de verdachten in de oogen van de rechters, de jury en het publiek van een onrechtvaardige verdenking te zuiveren, daar hij wilde dat zij geheel gerechtvaardigd de gerechtszaal zouden verlaten, als zij straks werden vrijgesproken.

Deze woorden wekten in de zaal groot opzien. Verschillende van de juryleden trokken in verwondering hun wenkbrauwen op en zelfs de rechter scheen eenigermate verrast te zijn. Mr. Dundee had dan ook blijkbaar met voordacht met groote kalme en overtuiging gesproken en hier en daar rekte men den hals, daar men begon in te zien, dat deze zaak een sensationeel verloop zou hebben.

Dit was des te meer het geval, daar geen der aanwezigen ook maar kon vermoeden, welke pijlen de verdediger nog in zijn koker had.

— Ja, mijne heeren gezworenen, aldus ging hij voort, vrijgesproken! Ik zie u mij met groote verwondering aanzien, maar ik hoop u zoo aanstonds te kunnen aantoonen, dat hetgeen de twee hoofdgetuigen, Blake en Smith, gezien hebben, op een gezichtsbedrog berust.

Maar alvorens ik hiertoe overga, moet ik uw aandacht vragen voor het volgende:

Ik heb hier in mijn bezit een fotografisch portret van een der verdachten, namelijk Miss Elliot, hetgeen zij in December van het vorige jaar heeft laten maken. Met uw goedvinden zal

ik het haar toonen en aan haar vragen of zij het als haar portret erkent.

Mr. Dundee wachtte op den hoofdknik van den president en boog zich toen naar de beklagde over en toonde haar het portret.

— Is dat uw portret? vroeg de advocaat met duidelijke stem, waarop de beklagde even duidelijk antwoordde:

— Dat is mijn portret.

— Met verlof van mijnheer den president, aldus ging Mr. Dundee voort, zal ik het nu aan de getuigen Smith en Blake toonen.

Wederom knikte de rechter met het hoofd en wederom werd verklaard door degenen, die het getoond werd, dat zij dit portret zeer goed herkenden, daar zij Miss Elliot op den avond van den vijfden Juli precies zoo hadden zien staan in de kamer van Rockingham-House.

Mr. Dundee knikte zeer tevreden met het hoofd tot groote verwondering van alle aanwezigen, die niet begrepen, waar hij heen wilde en hetgeen zij thans gehoord hadden in het nadeel van de beide verdachten uitlegden.

Nu echter haalde de advocaat wederom een ander portret te voorschijn en overhandigde dat aan den rechter met verzoek het aandachtig te willen beschouwen en dan te zeggen of hij daarin de vrouwelijke verdachte herkende.

Nadat de rechter het portret eenige oogenblikken bekeken en met het uiterlijk van Miss Elliot, die voor hem stond, had vergeleken, vroeg hij het eerste portret, dat zich nog bij de juryleden bevond, terug en vergeleek de beide foto's. Nadat hij dit had gedaan, overhandigde hij beide foto's aan den voorzitter der jury.

Mr. Dundee wachtte tot allen de beide portretten hadden gezien en vervolgde toen zijn pleidooi.

— Mijnheer de president en mijneheeren gezworenen. Ik ga thans uw aandacht vragen voor een feit, dat van zeer groote beteekenis is. Miss Elliot heeft het eerste portret, waarop zij met opgestoken haar is gefotografeerd, laten maken in het laatst van het vorig jaar en hier heb ik een schriftelijke verklaring van denzelfden fotograaf, dat hij haar heeft gefotografeerd met afgesneden haren op den tweeden Juni van dit jaar. Deze brief is ter uwer beschikking. Zooals ge zult zien, is de fotograaf bereid deze verklaring onder eede te herhalen.

— Zooals ge allen hebt gehoord, hebben de beide getuigen Blake en Smith op den vijfden Juli van dit jaar Miss Elliot gezien in Rockingham-House met opgestoken haar, niettegenstaande hare haren zich een maand te voren reeds in den toestand bevonden, zooals gij ze thans ziet, namelijk kort afgeknipt, hetgeen het uiterlijk van Miss Elliot zoodanig verandert, dat dit zeer zeker niet onopgemerkt zou gebleven zijn. Als u de getuigen Blake en Smith wilt ondervragen, zullen zij u waarschijnlijk mededeelen, dat zij de beklagde nimmer zoo hebben gezien en dus ook niet op dien bewusten avond.

Hetgeen zij gezien hebben is niets anders geweest dan een bedriegelijke nabootsing, een schilderij van Miss Elliot en den heer Turner, hetgeen ik u zoo aanstonds hoop te bewijzen.

Teneinde dit te kunnen doen, noodig ik u, mijnheer de president en de heeren gezworenen uit het terrein van deze zitting te willen verplaatsen naar den voortuin van Rockingham-House, waar ik u in de gelegenheid zal stellen het drama, dat Blake en Smith hebben gezien, nogmaals bij te wonen.

Toen Mr. Dundee zweeg, bleef het doodstil in de gerechtszaal. Het was alsof men de woorden van den advocaat niet goed had begrepen en iedereen keek met gespannen verwachting naar den rechter.

Iedereen, behalve Raffles en Brand, die Blackburn geen oogenblik uit het oog verloren. Zij hadden opgemerkt, reeds toen er sprake was van de beide portretten, dat de donkere man even met zijn gezellin had gefluisterd en dat hij daarna telkens onrustig op zijn stoel had zitten draaien. Nu er over den voortuin van Rockingham-House werd gesproken, werd hij bleek en keek met onrustige blikken om zich heen.

Intusschen had de voorzitter met een wenk te kennen gegeven, dat hij op het voorstel van den advocaat wel wilde ingaan. Er kwamen eenige automobielen voor, waarin de rechters, de advocaten en de jury plaats namen om naar de plek van de misdaad te rijden,

Van de algemeene verwarring, die ontstond, wilde Blackburn en zijn gezellin gebruik maken om de gerechtszaal te verlaten, maar Raffles was hen voor. Hij bevond zich in hun onmiddellijke nabijheid toen zij wilden weggaan.

Zijn groote automobiel stond gereed en met

een beleefd gebaar noodigde hij het tweetal uit daarin plaats te nemen.

— Wilt u met mij meerijden, dan kunnen wij ons gezamenlijk naar Rockingham-House begeven? zei hij.

— Het spijt mij zeer, antwoordde Blackburn, — maar ik kan aan uw vriendelijke uitnodiging geen gevolg geven. Hoewel ik niet geloof, dat hetgeen de advocaat wil bewijzen, als een bewijs zal gelden, zou ik gaarne met u mede willen gaan, maar het is op het oogenblik half vier en om vier uur vertrekt mijn boot naar Southampton. Ik heb dus geen oogenblik te verliezen, daar ik nog hedenavond in Londen moet zijn.

— Neen, in dat geval kunt u ook niet met ons meegaan, — zei Raffles met zijn beminlijkste lachje. — maar nu ik u toch mijn wagen heb aangeboden, zal ik u even naar de kade brengen.

— Ik zal gaarne van uw vriendelijk aanbod gebruik maken, zei Blackburn en steeg met zijn vriendin in.

Raffles gaf Henderson order om naar de kade te rijden, maar toen zij daar aankwamen, hoorden zij tot hun groote verwondering, dat de boot reeds vertrokken was. Het besluit hiertoe was dien middag om twaalf uur reeds aangeplakt.

Raffles zelf toonde zich ook verbaasd, maar men zou geweten hebben, dat daartoe geen reden was, als men hem omstreeks dat uur in de portiersloge had kunnen hooren telefoneeren. Met geld en goede woorden had hij van den ondernemer kunnen gedaan krijgen dien dag een half uur eerder te vertrekken.

Blackburn was eerst verwonderd en vervolgens woedend. Hij voer geweldig uit tegen die rotmaatschappij, die zoo naar willekeur en zonder dat er eenige reden toe bestond, het vertrek vervroegde en verklaarde, dat hij ontzettend gedupeerd was door deze willekeurige handelwijze. Onmiddellijk wilde hij informeeren of er niet een speciale boot kon worden gehuurd.

Nu nam Raffles, die hem stil had laten uitzagen, het woord en bood aan hem en zijn gezellin met zijn snelvarende motorboot „De Zee-meeuw” naar Southampton te brengen. Wanneer zij over een uur vertrokken, waren zij nog een uur eerder op de plaats hunner bestemming.

Blackburn aanvaardde dit royale aanbod met vreugde en nam, niets kwaads vermoedend, weer

plaats in de zachte kussens van de groote limousine.

Het was nu volslagen donker geworden en daar Raffles een levendig gesprek met zijn gasten onderhield, merkten zij niet, dat zij na een kwartier plotseling weer voor het schoolgebouw stonden, waar de zitting werd gehouden.

Alle lichten waren weer ontstoken, ten bewijze dat men weer van den tocht naar Rockingham-House, dat niet ver van de zittingszaal af lag, was teruggekeerd.

— Nu we toch hier zijn, moesten we toch even naar den uitslag van het experiment gaan luisteren, stelde Raffles voor en voordat Blackburn een woord tegen had kunnen zeggen en ofschoon aan zijn gelaat duidelijk was te zien, dat hem dit voorstel lang niet aanstond, stond hij in de zaal voor hij het wist.

Toen het viertal, Blackburn met zijn gezellin, benevens Raffles en Brand, binnen traden, werden aller oogen op hen gericht en bleven als van zelve op de twee eerstgenoemden rusten.

Juist stond Mr. Dundee op om zijn rede te vervolgen.

Hij wees op de beide verdachten, die met zenuwachtig vertrokken gezichten en bleek van spanning naast elkaar in de beklagdenbank stonden.

— Ziet, mijneheeren gezworenen, dat zouden twee moordenaars zijn? Ik vraag u met de hand op het hart, zijn dat twee misdadigers, die in koelen bloede iemand, een vrouw, met wie een der verdachten ruim veertien jaar, zoo niet in hartelijke liefde, dan toch in vrede en verdraagzaamheid heeft geleefd, kunnen dooden? Gij zult u zelf zeggen, dat dit onmogelijk is. Ik heb u zoeven trachten aan te toonen, dat hetgeen de getuigen hebben gezien, niets anders was dan een schilderij, een beweeglijk schilderij, een bioscoopvertooning, die handig in elkaar werd gezet om de schuld op twee onschuldigen te laden.

Maar wie heeft dan den moord gepleegd? zult gij vragen. En ik moet hierop antwoorden: ik weet het niet, maar wel weet ik, dat degene, die de vrouw heeft vermoord, ook het plan heeft uitgewerkt en volvoerd, om twee onschuldigen aan de galg te helpen. Dat zult gij allen met mij eens zijn.

En nu, mijneheeren, blijft slechts de vraag over: Wie heeft er bij dit alles belang gehad?

Wie zou er voordeel uit getrokken hebben, indien mevrouw Turner dood was? Niemand, niet waar? Wie zou er belang bij kunnen hebben als een eenvoudige vrouw verdween?

Wie dan, om deze vraag nog eens te stellen, zou er belang bij hebben gehad, als Turner zou overleden zijn? Ook niemand, niet waar? Want het onderzoek heeft uitgemaakt, dat hij geen vijanden had. Maar wie zou er voordeel bij hebben gehad, indien beiden niet meer in het land der levenden zouden zijn?

Dit is een vraag, waarop een beslist antwoord valt te geven, want er bestaat een contract, dat alle rechten en voordeelen, voortvloeiende uit de compagnieschap van de zaak Blackburn, Turner & Cie....

Mr. Dundee kon dien zin niet voleindigen, want een revolverschot klonk en in wilde haast zag men een als heer gekleed man naar den uitgang snellen.

Raffles, die vlak naast Blackburn had gestaan, greep naar zijn schouder, werd doodsbleek en zakte toen geluidloos op den vloer. Brand snelde toe, juist bijtijds om zijn vriend in zijn armen op te vangen.

De vluchteling, die het schot had gelost en die niemand anders dan Blackburn bleek te zijn, vond de deur, waarheen hij gesneld was, versperd. Twee veldwachters stonden gereed om hem op te vangen. Maar nog vóór hij hen bereikt had, klonk een tweede schot. Geen kans ziende te kunnen ontsnappen, had hij het wapen tegen zich zelf gekeerd en zich voor het hoofd geschoten.

Hevig bloedend viel hij bewusteloos neer.

Het is veertien dagen later en een vroolijk gezelschap is bijeen in het ruime bibliotheekvertrek van Hauteville-House,

Daar zit in de eerste plaats Raffles, in een gemakkelijken stoel. Hij ziet een weinig bleek en zijn arm is nog in verband. De wonde in zijn schouder heeft, hoewel zij niet gevaarlijk was, nogal wat bloedverlies veroorzaakt, maar thans is hij hard op weg naar volledig herstel.

Verder is er Brand, die maar al te blij is, dat hij zijn vriend, voor wiens leven hij vreesde, toen hij hem zoo plotseling, getroffen door den kogel uit de revolver van Blackburn, zag neervallen, heeft mogen behouden.

Dan zijn er Sir William Knox en diens dochter, die met Brand het drama voor de tweede maal met zooveel overgave en overtuiging heeft gespeeld, dat de juryleden er bij de aanschouwing van de film door getroffen waren.

Ook Mr. Dundee is er, stralend over zijn schitterend gewonnen pleidooi, dat hen een groote vermaardheid ver buiten het eiland heeft doen verwerven.

En ten slotte zijn er Miss Elliot en Arthur Turner, die eindelijk, na zoovele jaren, de mogelijkheid geopend zien, dat nog eens hun hartewensch in vervulling zal gaan.

Allen, die hier aanwezig zijn, hebben gelukkige gezichten, maar men kan de gezichten niet zien van de bestuursleden van het Children Hospital fonds, die pas een cheque ten bedrage van tien duizend pond sterling hebben ontvangen, hun voor het hospitaal geschonken door bemiddeling van graaf Palmhurst, die dit bedrag heeft gekregen van een schenker die onbekend wilde blijven.

En onbekend is hij gebleven, behalve voor Raffles en Brand, die de hand van Turner, die de cheque heeft uitgeschreven, hartelijk hebben gedrukt.

De volgende aflevering (No. 509) bevat:

DE GELE DOOD.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.